

Serie nouă
martie 2010

3

(CV)

36 pagini

9 lei

Am

MUZICALĂ

ACTUALITATEA

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

***Bicentenar CHOPIN
Marin Constantin, la 85 de ani
Exil în pământul uitării
Corina Chiriac, în rochie de mireasă
Regrete la Sanremo
Noutăți discografice***

În imagine: Fr. Chopin

Uniunea noastră

Liviu DĂNCEANU

© Mihai Cosma, 2007

Unul dintre miracolele umane este acela că victoria se poate distribui. Și se distribuie chiar (poate, mai ales) în câmpul creației, acolo unde învingătorul crede că păstrează, odată cu propria-i urzeală, puterea deplină. Când, acum nouă decenii, crema muzicienilor români s-a strâns în jurul lui Brăiloiu și Otescu pentru a întemeia Societatea Compozitorilor, se punea de o revoluție care era, în ultimă instanță, în favoarea învingătorului; căci biruitorului dacă i se ia victoria nu e mare lucru, pe când învinsul, dacă i se confiscă idealul de victorie, pierde realmente totul. O revoluție care a plăsmuit, înainte de orice, condițiile unei solidarități (mai mult sau mai puțin adânci) între slujitorii artei sunetelor. Firește, una între inegali. Ce ar fi însemnat ca victoria să rămână în mâna învingătorilor, a celor puțini aleși, cunoscuți și recunoscuți? Ce ar fi fost dacă însuși Enescu ar fi avut ifose de triumfător și ar fi divizat breasla compozitorilor în subiecte și obiecte umane, într-o facțiune privilegiată și o alta frustrată, terfelită? Evident, Uniunea nu ar fi rezistat. Pe de altă parte, o asociație profesională se naște mai degrabă din contraste decât din asemănări. Or, contrastul se rezolvă la nivel uman prin armonizarea bunăvoințelor reciproce. Ca și prin cruțarea mutuală de interese și schimb de bune oficii, semănând cu un comerț în care amorul nostru propriu își propune întotdeauna ceva de câștigat. Un fel de negoț ce nu durează decât după nevoie și de care trebuie să te folosești, nu-i așa, cu multă precauție. În principiu o Uniune este un pact al investiției de inteligență și abilitate ori al complicităților fie grațioase, fie, dimpotrivă, oneroase. Cei răi își găsesc întotdeauna colaboratori; voluptuoșii au tovarăși de desfrâu; interesații racolează prozeliți; mediocrii cultivă partizani; comozii și indolenții țes relații; virtușii iscă admiratori. În realitate cel ce strălucește mai mult, cel ce răzbate mai sus este mutat în afara granițelor acestui pact și i se declară vrajbă eternă. E o cutumă, cel puțin a omului contemporan. Și, din păcate, a creatorului. Un creator care nu mai vrea să locuiască în lume (și nici în Uniune), ci în trafic ori în hotelul global populat de indivizi și mai puțin de persoane. Paradoxal, dar o existență creatoare în ordinea Uniunii se bucură de mai multă libertate interioară decât existența în lumea sintetică a elitelor autoclonate, ce practică un continuu bruij conceptual și etalează un prototip robotic multiplicat, ca o aporie fără destinație. Însăși ordinea Uniunii e pusă în discuție. Ca și rațiunea ei. Făcând Uniunea una cu lumea, o împiedicăm să prefacă ea lumea. Dar nici izolarea Uniunii de societate nu produce altceva decât neputința de a lucra în

societate. Fie o supunem lumii, fie o separăm de societate, rezultatul e același: Uniunea devine irelevantă veacului și creatorii ajung fiare ori strigoi. Altfel spus, cei dintre care unii disprețuiesc Uniunea, folosindu-se de ea, în timp ce alții o urăsc și se tem de forța ei. Cu toții regizează schimbarea (destrămarea) în faldurile „vetuste” tradiții sau în pauzele de publicitate ale „modernizării”, uitând că singura soluție este continuitatea în baza implicării în treburile creației și ale cetății. Pentru asta e nevoie, credem, de o politică a persoanei și nu a individului ori a masei. Și mai este necesar să ne păstrăm integritatea morală, intelectuală, și să avem

curajul mărturisirii. Iar cei care, stând în Uniune, reduc totul la anturajul privat al propriilor vicii și virtuți ar fi bine să mediteze la o pareneză de-a lui Vasile Macedoneanu, conform căreia „nu se cuvine să te porți nepotrivit cu împrejurările: ca muritor, învață să te bucuri de cele ce par bune în viață, ca nemuritor, ai grijă să te învrednicești de cele nemuritoare”. Cu atât mai mult cu cât neputându-se face puternic ceea ce este just a ajuns în vremea noastră invers, adică să se facă just doar ceea ce este puternic.

DIN SUMAR

Eseu	2
Marin Constantin la 85 de ani	3
Aniversare Doru Popovici	4
Christian Al. Petrescu	5
Balet	6
Recenzii	7
Concerte... sub lupă	9-10
Pagina corală	11
Chopin 200	14-17
Punctul pe jazz	18
Corina Chiriac	19
Sanremo 2010	21
Teatrul Tănase la bilanț	22-23
Cornel Fugaru și Sincron	27
Știri	30-31
Discuri	34-35

Perspective de armonizare

(Urmare din numărul trecut)

III. Constituție universală

M-am referit până acum la patru entități care-mi comportă, fiindu-mi totodată constitutive: două, de ordin obiectiv, fizice sau „reci” – corpul și cugetul – și alte două, de ordin subiectiv, metafizice sau „calde” – sufletul și conștiința. La rândul lor, termenii fiecărei perechi se află și într-o relație de complementaritate, sub aspectele de: materialitate (naturalitate, concretitudine) – idealitate (spiritualitate, abstractivitate) și, respectiv, margine (închipluire, alteritate, rătăcire, labilitate, neajungere, decuprindere) – centru (golire, purificare, disciplinaritate, stabilitate, finalitate, cuprindere). După cum reușesc o anume metodă de a mi le converge, pot dispune de o constituție suficientă spre a trăi în datul lumii înconjurătoare, fiind așadar (pe cât cu putință): sănătos (trupește); întreg (la minte); temperat (sufletește/emoțional); responsabil (conștient). Împreună, sunt trăsăturile-reper pentru o bună armonie exterioară. Dar experiența propriului fapt de-a fi îmi probează că tocmai acest fel de armonie mă identifică în afară de acel *mine-altfel*, sub aspectul de *altfel-decât-mine*. Căci a fi nu presupune doar a te conserva, adecva, recupera și/sau valoriza. Ele sunt desigur utile, câtă vreme mă raportez la necesitate. Mai pot spune și că, în raport cu aspectul/condiția relațională (socială) a existenței mele, sunt calități (însușiri) firești, naturale, chiar și cele dobândite (naturalizate), precum trănicia (corpului), logica (gândirii), expresivitatea (sufletului) și sensul (conștiinței). Armonizate (nu fără un substanțial și de durată efort), ele îmi pot asigura doar confortul de a fi în lume, nu însă și plenaritatea acestui fapt. De ce, pentru simplul motiv că aparent petrecându-mă astfel, pe deplin armonic lumii, reușesc cel mult o trecere impecabilă (lipsită poate de accidente/eventimente istorice), dar numai o trecere. Cu alte cuvinte, nu zăruiesc dincolo de perspectiva perechii generice determinat – determinant (destin – voință), chiar dacă în cauză, ca obiect, mă iau doar pe mine. În fapt, nici măcar nu mă petrec (ca trecere peste hotar, din realitate în legendaritate). Trec doar, rămânând în odată-cu-lumea din care și sunt, cu epoca ei.

Calibrarea acestor patru entități într-un raport armonic trebuie exersată neconținut, ele putând oricând să intre în malefice disonanțe. De aceea, a le ține astfel laolaltă, mă poziționează în situația de dinaintea propriului meu a fi. Este ca și cum, aflați într-o sală de concert, am asista doar la acordajul orchestrei (cu tot alaiul de preludieri individuale), fapt care s-ar prelungi pînă-ntr-acolo încât piesa concertului propriu-zis n-ar mai avea când să înceapă. Într-o atare situație, fie uităm de ce-am venit, fie ne plictisim, fie plecăm, abandonând speranța că acel concert s-ar mai putea audia vreodată. De bună seamă, în orice moment ar fi atacată prima notă din concert, orchestra nu se va afla niciodată în stadiul acordajului perfect (nu doar tehnic-instrumental, ci în totalitatea de sens a acestei funcții). Paradoxal, nici nu ne dorim mai mult decât convenția unui acordaj global. Preferăm ca totuși piesa să înceapă, în timp ce acordajul va continua discret, particularizându-se cu sprijinul imanent însăși prezenței noastre în ascultare. Tot astfel, a rămâne prins în armonizarea cuaternității corp-suflet-cuget-conștiință, este cu siguranță constructiv și, prin aceasta, institutiv, dar insuficient faptului meu de a fi. Și asta pentru că nici nu mi-am început firea, câtă vreme mă aflu încă în faza de pregătire. Acordajul este așadar o condiție în vederea edificării, dar care nu poate fi depășit/delimitată de edificiul ca atare, ea continuând în/odată-cu susținerea lui. Accidental, piesa/edificiul poate surveni ca artefact, dacă acordajul nu a fost bine focalizat, altminteri, în alura ei pozitivă, apărându-ne ca varianta cea mai

reușită la un moment dat a unui acordaj din care provine și în care, totodată, îi și transcende.

Pretind prin urmare o a cincea perspectivă, din care faptul de-a fi să mă autentifice deplin. Este stadiul în care acordajul se elevează, metamorfozându-se în creație. A fi în mod creator, înseamnă a aduce acordajul în stadiul de concert, invitându-i astfel și pe ceilalți să participe. Aprecieri adesea la un artist virtuozitatea, elogiindu-i însă și dăruirea. Un fapt considerat sub simbolul jertfei, ca dintr-un străvechi ritual de recuperare a fluxului creator, de reprimerare a forței vitale prin sacrificiul suprem al unui erou întemeietor (civilizator). Și, deși nerostit, simțim bine aceasta, nu ne situăm doar în siajul acestei jertfe, nutrind din chiar substanța ei, prin faptul propriei participări. Ne simțim invitați în horă, nu spre a ne pierde în hipnoticu-i vârtej, ci, dimpotrivă, spre a ne alătura cu pașii propriului dans, pași al căror desen se reconfigurează neconținut, fără însă a întrerupe sau împiedica pașii celorlalți. Un fel de horă deschisă, pe-după timp, desprinsă condiționării lui. Un cântec-dans al umanității, evoluând pluri-simfonic, într-o dublă sintaxă: omofonă și polifonă. Cărei entități putem atribui această perspectivă?

Este, cred, entitatea în relația căreia toate celelalte patru sunt dăruite: corpul, întrupat ca *viață în nemurire*; cugetul, gândit ca *logos în binecuvântare*; sufletul, insuflat ca *vocație în har*; conștiința, elevată ca *prezență în trezie*. În fine, relaționată sieși, a cincea entitate se slăvește ca *ființare în dumnezeire*. Întreg ansamblul acestei pentaentități mă constituie dăruitor, ca *iubire în creație*. Probabil că denumirea cea mai potrivită pentru ultima entitate este aceea de *inimă*. Dacă, imaginar, dispuneam entitățile anterioare într-un fel de straturi-trepte către realizarea calității de armonie exterioară, inima trebuie considerată diferit, fiind totodată: la bază, centru și vârf; dinainte, la început, mereu, la sfârșit și după tot ceea ce mă așează în faptul de mine-însumi. Grație inimii, inimat așadar, faptul meu devine în act, acordându-mă universal la pluriversitatea (deschisul) lumii întru/dintru care (mă) și creez. Abia în acest stadiu mă pot trăi ca om, cu certitudinea libertății, în desăvârșirea *armoniei interioare*. A fi liber se autentifică astfel prin putința creației. Iar a crea, este un cânt la nesfârșit, un fel de primire dăruitoare, precum prospețimea izvorului neconținut din limpezimea luminii.

Închei prezentul eseu (derulat în câteva episoade) cu un paragraf de sinteză, în care propun, oarecum sugestiv și fără extinderi explicative, o serie de corespondențe ale diferitelor entități și relațiilor dintre ele, la care m-am referit, cu planul artistic-muzical. Astfel, pe relația corp – cuget, consider *latura spațială, ca limbaj*, prin reperatele de: a) *sonoritate* – *vibrație/audibilitate*; *spectrul/rezonanță*; *nuanță/profil*; *ton/semnificație*; *timbru/orchestrație*; b) *compoziție* – *registru/ambitus* (loc); *raport/grilă* (număr, mărime); *melos/frază* (arie, legătură); *sens/interpretare* (simbol, conduită); *acordaj/armonie* (adecvare/ansamblare). Relației suflet – conștiință îi corespunde *latura temporală, ca etos*, sub aspectele: a) *alternanței de caracter* – *autentic revelator*, linear, între timp dezinent și t. stăruit; *arborescent cronologic*, scalar, între t. evenimential (prim, singular, istoric) și t. ordinar (secund, secvențial, ciclic); *coerent improvizatoric*, arcuit, între t. aleatoriu și t. figurativ; *liminal panoramic*, concentric, între t. la-nesfârșit-din-margine și t. la-sfârșit-din-centru; *global simfonic*, creativ, între t. universal și t. pluriversal; b) *elevării în/prin interpretare* – *impuls* (timp punctualizat, închis/inițiat în accent); *tactare* (t. pendulat, grupat/simetrizat în măsură); *dinamizare* (t. ondulat, fluctuat/reliefat agogic); *finalizare* (t. săvârșit, parcurs/sensuat teleologic); *colaborare* (t. întrețesut, cosuștinut/simfonizat în ansamblu). Corespondent inimii, pun aspectul de *universalitate, ca umanitate*, în referința calității de *trăire artistică*. Aferent acesteia, și întrucât muzica este sunet durat, enumăr aspectele unor relații de ordin temporal, denotate sintagmatic între paranteze: *infracronie* (*sub-timp* - odată, ca niciodată); *sincronie* (*în-aceiași-timp* - totodată, ca acum); *discronie* (*din-timp* - deodată, ca dintr-acum); *ultracronie* (*peste-timp* - totdeauna, ca oricând); *metacronie* (*dincolo-de/după-timp* – fără dată, ca mereu).

George BALINT

Marin Constantin la 85 de ani

Viorel COSMA

Popasurile retrospective organizate în amurgul vieții zbuciumate a marilor artiști, departe de a avea totdeauna farmecul momentelor de seninătate și liniște sufletească, precum romanța târzie, plină de poezie romantică, provoacă adeseori efecte contrarii,

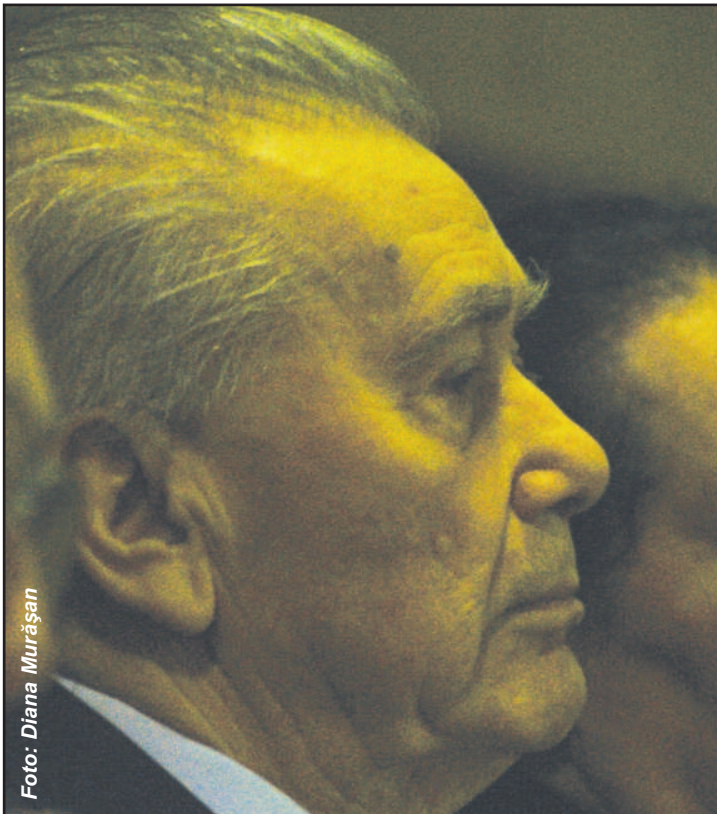

Foto: Diana Murășan

depressive, devastatoare. Dar atunci, când dispui în jurul tău de o familie unită ca **Madrigalul** de-a lungul a peste 4 decenii, parcă și dirijorul se simte – în ciuda trecerii timpului – într-o perpetuă tinerețe fizică și vigoare spirituală.

Identificat cu „bijuteria” vocală pe care a făurit-o meticolos în urmă cu 47 de ani, **Marin Constantin** a reușit să confere artei corale românești și universale, virtuți pe care nici un dirijor român nu a intuit măcar, darămite să le realizeze practic. Celebra metaforă atribuită de un ziarist străin formației bucureștene („Un Stradivarius în mâinile lui Paganini”) s-a transformat dintr-un prețios „instrument” într-un „fenomen estetic”, ale cărui valențe artistice s-au dovedit până astăzi „un miracol”. O mișcare radicală din anii 1980/82 în peisajul artistic național s-a produs prin apariția zecilor de coruri camerale românești ce au copiat, la indigo, o schemă stereofonică de așezare a corului în scenă, crezând că astfel vor dezlega și misterul **Madrigalului**. Deși profesorul **Marin Constantin** le-a oferit tuturor

dirijorilor, prin tratatul sonor *Arta construcției și interpretării corale*, mijloacele tehnice de plămădire a vocilor umane, spre atingerea acelor performanțe artistice stupefiant, totuși rezultatele spectaculoase au întârziat să apară. Însă muzicienii români – compozitori și interpreți – au câștigat în câteva decenii prin exemplul **Madrigalului**, mai bine de un secol de recesiune în competiția mondială a genului coral, deoarece formația lui Marin Constantin a devenit port-stindardul unei mișcări estetice, fără egal în ierarhizarea valorilor perene. O simfonie corală, precum *Tipul cerbilor* de Tiberiu Olah, sau un *Ritual pentru setea pământului* de Miryam Marbe se nasc o dată la un secol, numai atunci când dispui de un aparat performant ca **Madrigalul** și de un conducător de concepție, strălucit ca **Marin Constantin**.

Am avut șansa să trăiesc pe viu întreaga copilărie, tinerețe și maturitate în preajma acestei formații, dar mai ales să urmăresc din umbră spectaculoasa evoluție artistică a unui muzician complex, dăruit de Dumnezeu nu numai cu talent, ci și cu har și forță de lucru, supraomenească. **Marin Constantin** este astăzi, la 85 de ani, o personalitate singulară în muzica românească, exemplară ca realizare profesională, ce nu poate fi pe deplin conturată numai în câteva cuvinte, fie ele oricât de meșteșugite, fiindcă literatura adjectivelor și superlativelor a ajuns prea searbădă și săracă. Cele 4.000 de concerte pe toate meridianele lumii, duzinele de discuri însumând aproape întregul repertor din renaștere până la contemporan, sutele de turnee și prezențe în cele mai prestigioase festivaluri de profil de peste hotare, nenumăratele premii, titluri și distincții ce l-au onorat pe dirijor și cântăreții săi, au împrumutat lui **Marin Constantin** și **Madrigalului** acea fascinantă cunună imaginară de lauri pe care, acum, la ceas de sărbătoare, o așezăm cu emoție pe frunțile acestor făuritori de frumos.

Iar cititorului din Urleta Prahovei îi urăm să împlinească visul sfârșat „de a traversa trei secole”

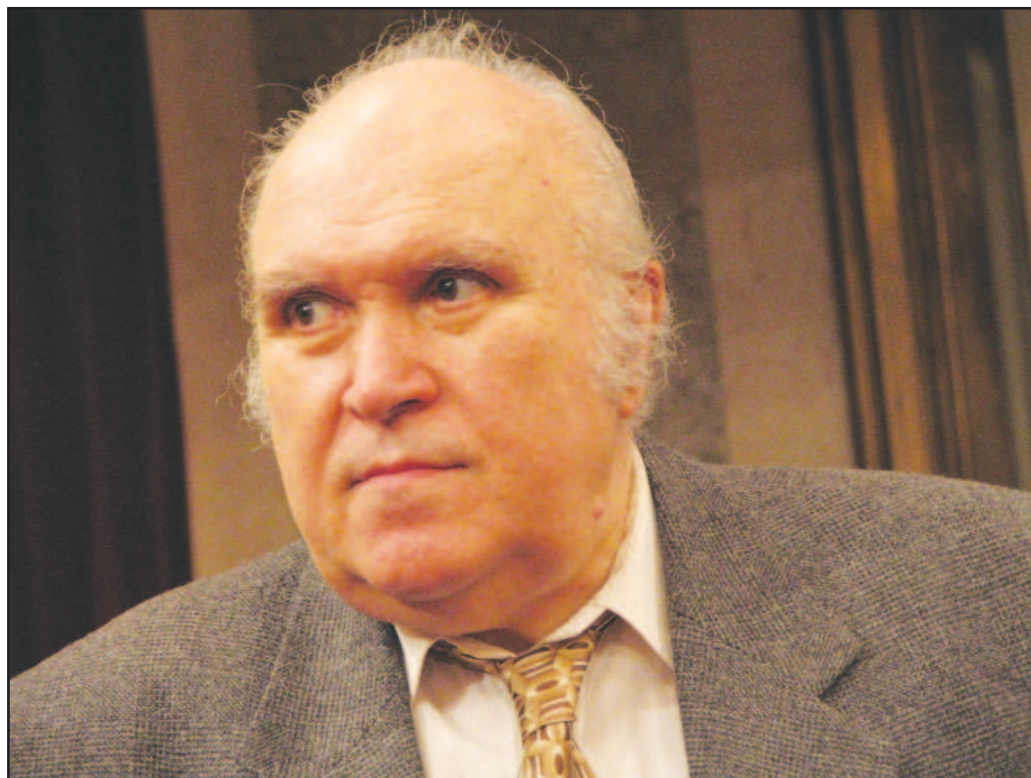

cum zicea cu umor dascălul său de la Școala Normală din Buzău, maestrul Ioan Vicol (care a trăit 98 de ani!) și să „încalece” măcar pe un veac de existență. La mulți ani!

Aniversare DORU POPOVICI

Vasile DONOSE

Inițiativa omagierii compozitorului, muzicologului, scriitorului, poetului și, nu în ultimul rând, a realizatorului de emisiuni radiofonice **Doru Popovici** cu prilejul zilei sale de naștere (17 februarie 1932) și a complexei sale implicări, vreme de peste 60 de ani, în demersul activ al culturii naționale, în ansamblul său, se înscrie în ordinea firească și necesară a evenimentelor de prim ordin ale vieții noastre culturale. Voi sublinia,

așadar, din capul locului meritul conducerilor Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România și a Muzeului Național “George Enescu” pentru ideea de a-l omagia pe Doru Popovici chiar în seara zilei de 17 februarie a.c., oferind unui important număr de personalități ale culturii, prezente în Aula Palatului Cantacuzino, o seară de neuitat. De neuitat datorită atât expunerilor rostite de lexicograful, istoricul și criticul muzical Viorel Cosma și de criticul și muzicologul Petre Codreanu, cât și superbului recital de lieduri susținut de sopranele Irina Ionescu și Mirela Zafiri,

ambele acompaniate la pian de Ana Maria Ciornei.

Asupra acestui recital voi mai reveni. Ceea ce mi se pare de reținut în primul rând este portretul sărbătoritului Doru Popovici, personalitate impresionantă prin multiplele sale valențe intelectuale în mediile culturale și, deasemenea, printr-o putere de muncă extraordinară. Voi preciza totodată că, în conștiința publicului românesc, Doru Popovici s-a înscris drept una dintre efigiile desăvârșirii artistice. Cu fiecare prilej pe care efervescenta vieții noastre artistice i-l oferă, Doru Popovici întruchipează plener ceea ce exegeții muzicii contemporane și ai culturii, în general, cred că reprezintă idealul pentru orice intelectual responsabil de destinul civilizației umane. În acest sens, revăzând compozițiile sale muzicale în întreaga lor complexitate de genuri și forme, precum și scrierile sale literare, istorice, poetice și muzicologice, am realizat pentru a nu știu câta

oară că Doru Popovici, pe care am avut prilejul să-l cunosc bine încă de pe băncile Conservatorului de Stat din București la începutul anilor '50 ai veacului trecut, întrunește calitățile unicității cu străluciri de geniu în cel mai deplin înțeles al acestui cuvânt. Pentru el, conștiința responsabilității față de destinul țării și al poporului său este mai presus de orice întâmplare cotidiană, iar calitatea relațiilor interumane este determinată, cu precădere, de convergența opțiunilor față de idealul estetic, moral și național comun.

Asemenea virtuți au fost subliniate, în moduri diferite, de Viorel Cosma și Petre Codreanu, și au fost ilustrate strălucit de recitalul de lieduri de Doru Popovici. Frumusețea și căldura comunicativă a glasurilor celor două soprane – Irina Ionescu și Mirela Zafiri –, acuratețea în redarea lirismului profund al mesajului stilistic specific compozițiilor lui Doru Popovici au caracterizat acest recital ce a conturat – cum am mai spus - o atmosferă de maximă căldură și emoționalitate pentru un auditoriu foarte select.

Cântându-l pe Blaga

Carmen CĂRNECI CAVASSI

Cântând pe Blaga și-a intitulat **Christian Alexandru Petrescu** spectacolul muzical-poetic pe care l-a prezentat împreună cu **VOX7CAM** (alcătuit din Cecilia Bucerzan, Magdalena Faur, Claudia Deleanu, Florin Liviu Ofițeru, Cristian Bogdan Popa, Iustinian Zetea) în seara zilei de marți, 16 februarie, în cadrul stagiunii realizate de Muzeul Național "George Enescu". Programul a cuprins o selecție de șapte madrigale (din cele scrise în perioada anilor 80) pe câteva poeme de Lucian Blaga ce se circumscriu ariei pastelului modern. Și compozitorul Christian Al. Petrescu are o **manieră de pastelist: directă** (ilustrativă față de propunerea textului: peisaj, viața fascinantă a plantelor și a animalelor/insectelor, moment meditativ în mijlocul naturii ș.a.) și **discretă** (estompează participarea sa sinceră la trăirea textului poetic prin stilizări/lucrând asupra lui și încorsetându-l în structuri după o logică muzicală, alta decât cea a citirii/recitării).

Bine plasat după primele patru madrigale scrise pentru grupul de soliști, atipicul (prin vocabular componistic, dar și amploare) **madrigal-solo** al seriei – **Noapte de mai** – etalează și astăzi, la o distanță de 25 de ani de prima cântare, o inventivitate sonoră și vocală de o prospețime care impresionează (mai și descrețește frunțile...), în timp ce Christian Al. Petrescu demonstrează, acum chiar mai bine ca atunci, o dezinhibare și o plăcere a *jocului interpretării* demne de un actor din *commedia dell'arte*.

Tot spre repere istorice, dar mai apropiate - *Sequenza* pentru voce solo de Luciano Berio - mă trimite cu gândul virtuozitatea de tip instrumental aplicată vocii, care aici este și solistă, și acompaniament, și ecou acustic, și mediu sonor natural. Contra-tenorul sare sprinten de la vocea de cap la cea de piept, cântă ornamentat folcloric sau cu emisii căutate, hăulește, vorbește (întrerupt), gesticulează, imită (sugerează) instrumente sau "zgomote ale nopții" etc. în baza unei stăpâniri aparte nu doar a vocii, dar și a...partiturii (pentru că, în pofida aparenței de improvizație de tip Dadaist aplicată unui text poetic de ținută clasică, lucrarea este fixată pe portativ printr-un sistem de semne reproductibil de

orice alt interpret curajos). Totalul acestor "înregistrări fragmentate în noaptea de mai" reușește să creeze, cu mijloace deloc tradiționale (și de o certă prospețime pentru scena românească în 1985), un anume feeric natural - propus, în formulări personal stilizate, chiar de poet.

În fapt, toate madrigalele cântate cu eleganță și vădită familiarizare cu partitura de către **Grupul de soliști VOX7CAM*** au avut această notă comună – atmosfera feerică, ludică sau vag nostalgică exprimată deja în tiluri : *Suflete prund de păcate* (polifonie complexă, dar transparentă), *Focuri de primăvar* (ison și cantabilitate luminoasă), *Cărăbușul de aramă* (vivace, onomatopeic, alternând cu comentariul stilizat), *Răsunet în noapte* (doiniri senine, dar și cromatizări...nocturne), *Inima pădurii* (cu jocuri de cuvinte – "miră-te, dezmiră-te" – și ritmuri repetitive, pulsatile), *Curți albastre deasupra senin* (de un ton elegiac moderat). Ele sunt o rafinată contribuție contemporană la *tradiția madrigalului* renescentist – cu începuturile sale omofone, repede părăsite pentru dinamismul polifoniei... cu îndrăzneala lui Adrian Willaert de a compune madrigale polifonice la cinci(!) voci, cu primele madrigale cromatice ale lui Cyprian de Rore, lăsate apoi mult în urmă de experimentele lui Carlo Gesualdo...

De la cele două **Cărți cu madrigaluri** apărute anul trecut la Editura Muzicală, în care Christian A. Petrescu mărturisește că "*a recurs la o serie de "ajustări" în sensul simplificării, atât a complexității (complicațiilor) polifonice, cât și a notației, care a fost transformată într-una cu "boabe", în scopul unei mai largi deschideri și pentru a "speria" mai puțin dirijorii de cor(...)"* m-am gândit la **cărțile de madrigale** ale lui Claudio Monteverdi, în care creșterea expresivității, a elementului emoțional anunța neregularitățile, libertățile Barocului...Și atunci, ca și acum, inteligibilitatea textului avea de suferit, îngrădită fiind de traseele liniilor melodice în suprapuneri din ce în ce mai dense... și totuși, o fascinație dincolo de acest neajuns (compensabil de exemplu prin recitarea poemelor înainte de a fi cântate, cum s-a întâmplat în acest spectacol...) emană din jocul măiestrit al vocilor, creând o peisagistică sonoră spiritualizată, în consonanță(sic!) cu... cromatisme stilistice din versurile lui Blaga.

*Am o reținere față de numele acestui valoros grup vocal: acest "algorithm" este poate criptic sau descriptiv, dar sigur este greu de reținut și chiar de redat. Încă n-ar fi târziu să fie simplificat sau, "în spiritul **Noptii de mai**", metamorfozat...

Exil în pământul uitării

Așa cum ne-a bucurat faptul că noul Teatru de Balet din Sibiu a abordat una dintre tematicile culturale ale acestui an prin *Trilogia Ionesco*, montată de Monica Fotescu Uță, tot astfel salutăm intrarea în sfera dansului a acelei dezbateri larg europene asupra creației și vieții lui Barbu Fundoianu, prin spectacolul *Exil în pământul uitării*.

La Centrul Național al Dansului București s-a întâmplat un lucru care nu se mai petrecuse cam de mult: s-a dansat. Mult și cu miez. Adică ceea ce au vrut să transmită creatorii spectacolului *Exil în pământul uitării*, prezentat de curând acolo, au făcut-o prin mijloacele artistice ale mișcării, în cadrul unei formule de teatru-dans, în care dansul a fost principalul pion în configurarea piesei. Este primul lucru care trebuie spus în legătură cu acest spectacol, în actualul context în care majoritatea coregrafilor de dans contemporan de la noi au eliminat complet dansul din demersul lor artistic, sau l-au marginalizat, reducându-l la nivelul unei anexe, care însoțește,

eventual, mișcarea unor obiecte, care devin astfel adevăratele eroine ale «spectacolului». A avut întrutotul dreptate Florin Fluieraș, unul dintre reprezentanții acestei direcții, când, la o întâlnire petrecută nu demult la Centrul Național al Dansului București, a spus că dansatorii noștri de dans contemporan se regăsesc mai curând în formele de *performance* din artele plastice ale anilor '60 - '70 - '80, decât în dansul de la *Nocturnele* lui Miriam Răducanu sau de la spectacolele companiei Contemp. Firește, pentru că în spectacolele de dans contemporan de atunci mișcarea era modalitatea de exprimare a oricărei idei sau

trăiri. Astăzi se teoretizează mult pe tema corpului, dar corpul și posibilitățile lui de expresie sunt reduse adesea la simpla lui prezență ca obiect și nu ca subiect care se exprimă pe sine. În această situație, cei care practică această formulă de expresie scenică trebuie să își găsească o altă modalitate de a se prezenta pe ei înșiși, pentru că nu mai au acoperire atunci când se denumesc coregrafi.

Andreea Tănăsescu, creatoarea spectacolului *Exil în pământul uitării*, este însă în mod cert o coregrafă, și anume o creatoare care ne-a propus o formulă complexă de spectacol, prin care a reușit să ne transpună într-un univers poetic și totodată tensionat. Un univers asemenea celui al creației și al vieții lui Barbu Fundoianu – Benjamin Fondane, poetul, eseistul și «intelectualul de o rară calitate umană», cum îl caracterizează Mircea Martin, scriitor român de origine ebraică, emigrat în Franța la începutul secolului XX și ucis la Auschwitz în 1944. În România, s-au comemorat cei 65 de ani de la moartea sa printr-o serie de manifestări culturale, simpozioane, colocvii și numere speciale de revistă închinat lui, cărora li se adaugă și acest spectacol al Andreei Tănăsescu, iar în Franța, Le Mémorial de la Shoah din Paris a deschis în octombrie o expoziție consacrată vieții și operei sale, inclusiv a celei românești, cu dezbateri care vor dura până în ianuarie.

Așa cum ne-a bucurat faptul că noul Teatru de Balet din Sibiu a abordat una dintre tematicile culturale ale acestui an, prin *Trilogia Ionesco*, montată de Monica Fotescu Uță, tot astfel salutăm intrarea în sfera dansului a acelei dezbateri larg europene, asupra creației și vieții lui Barbu Fundoianu, prin spectacolul *Exil în pământul uitării*. De altfel, însăși realizarea lui este rezultatul unei încrengături culturale europene, fiind

conceput cu sprijinul Centrului Național al Dansului București, al Centrului de Cultură «George Apostu» din Bacău, dar și al Programului Cultural Elveția în România și dezvoltat în cadrul unei rezidențe ArtistNe(s) la Luxemburg, management-ul fiind asigurat de unul dintre cei mai buni coordonatori de proiecte de la noi, Cosmin Manolescu. În același spirit, de cooperare a câtorva domenii ale artei scenice, spectacolul reunește dansul, interpretat de Vanda Ștefănescu, Andreea Tănăsescu însăși, Sanno Momo Peter și Valentin Stoica, cu textele rostite de actorii Alexandra Ioniță și Richard Bovnoczky și cu omulețul mânuit de artistul păpușar Ana Crăciun, cărora li se alătură, în strânsă interdependență, proiecțiile artistului media Vali Chincisan, scenografia cu trei semnături, Ana Crăciun, Andreea Tănăsescu și Nela Voicu și colajul muzical realizat de Andrei Constantinescu. Un lucru esențial este însă faptul că toți artiștii implicați colaborează în așa fel încât spectacolul este un tot unitar, în care nu doar dansatorii ci și actorii dansează, chiar remarcabil de bine, iar artistul păpușar se integrează și el, în unele momente, mișcării scenice.

Textele preluate din Barbu Fundoianu – Benjamin Fondane – sunt interogații și strigăte ultimative, sentințe

ne cruțătoare asupra stadiului în care ajunsese atunci omenirea și în care se află și astăzi, și dureroase constatări, destinate neuitării: «Am avut un chip. Un chip de om» și acest chip nu trebuie să dispară, spectacolul dorindu-se a fi, și reușind a fi, «un strigăt împotriva uitării». Colajul muzical, foarte bun, asociază arii de operă cu șueratul unor șrapnele, o muzică apăsătoare cu șlagăre care sunt departe însă de a aduce o notă serenă, întregul spectacol evoluând într-o atmosferă încordată, încărcată de neliniște, hipertensionată. Interpretii se izbesc adesea de ziduri invizibile

dincolo de care nu pot trece, capetele omenești zboară prin scenă ca niște mingii și omulețul-păpușe asistă la toate acestea, uneori fiind și el antrenat în iureșul scenei. Partituri întinse sunt încredințate Vandei Ștefănescu și lui Valentin Stoica, foarte buni dansatori de dans contemporan. Ultimul este angajatul Operei Naționale București, unde a făcut roluri de prim balerin, dar în mod cert este precumpănitor dotat pentru formele de dans pe care le face în acest spectacol, după cum și la Operă a excelat, pe o linie asemănătoare, în *Acarul din coșmar*, personaj din spectacolul *Anna Karenina*, în coregrafia lui Ioan Tugearu. Vanda Ștefănescu și Valentin Stoica, evoluând împreună sau fiecare separat, susțin, cu linia expresivă a corpurilor lor, o parte însemnată a întregului spectacol, cărora li se alătură toți ceilalți interpreți, formând împreună o echipă omogenă și total dăruită ideii spectacolului.

Absolventă a Universității Naționale de Teatru și Film București, Andreea Tănăsescu a obținut licența și masterul în cadrul departamentului «Art du Spectacle» al Universității Paris 8, și apoi doctoratul în muzică la Universitatea Națională de Muzică București, prezentând spectacole, în calitate de coregraf și dansator, la o serie de Festivaluri din România și din străinătate. Spectacolul ei, desfășurat de curând la Centrul Național al Dansului București, a scos din uitare - alături de toate celelalte manifestări din România și din Franța - nu numai creația și viața exemplară a unui om care nu și-a salvat propria viață dacă prin acest gest ar fi trebuit să-și sacrifice libertatea interioară, ci a scos din uitare și posibilitățile de exprimare ale corpului omenesc, instrument sensibil, capabil să pună în valoare idei contemporane, deschizând astfel o cărare aparte în sfera mai largă a dansului de astăzi de la noi.

Liana TUGEARU

Solidar cu... muzica

Rafaela **CARABENCIOV**

Nu demult a fost lansat, în foaierul sălii Capitol din Timișoara, chiar înaintea celui de-al doilea concert simfonic săptămânal al stagiunii abia deschise, volumul „Solidar cu podiumul de concert”, al muzicologului, dirijorului și profesorului **Damian Vulpe**. Volumul, tipărit de Editura Marineasa, cu sprijinul financiar al Consiliului Județean Timiș, a fost prezentat de către distinșii muzicologi timișoreni Rodica Raffai și Ovidiu Giulvezan, în fața unui public numeros. Ulterior am aflat că evenimentul a coincis cu debutul celui de-al 50-lea an de activitate didactico-muzicală al autorului.

Menționăm că acest volum este al doilea dintr-un ciclu care, deja din primăvara anului trecut, s-a soldat cu apariția titlului „Solidar cu scena lirică”. Dacă în primul volum autorul se referă la cronici, articole, prezentări, medalioane, portrete legate de operă și balet, acum dânsul reunește un număr de 197 articole legate de activitatea concertistică, în special cea realizată pe podiumul Filarmonicii. Aceste articole au fost publicate în decursul anilor 1962-2008, în diferite cotidiane și reviste (*Flamura, Drapelul Roșu, Muzica, Actualitatea muzicală, Melos, Orizont, Meridianul Timișoara, Renașterea bănățeană* – cu suplimentul *Paralela 45 și Foaia diecezană*). Primul articol a apărut în decembrie 1962 și a fost dictat la telefon, după cum este menționat în carte. Aceasta este structurată în 5 capitole intitulate: „Cronici la Concertele filarmoniștilor”, „... și puțină istorie”, „Avancronici”, „Portrete” și, ultimul, „Cronici la alte concerte”. În fiecare capitol, articolele urmează firul cronologic al aparițiilor, însă găsim și câteva care n-au văzut lumina tiparului, dar probabil că autorul le-a considerat importante pentru a pătrunde în viața muzicală timișoreană, și nu numai.

În ce privește conținutul articolelor, remarcăm faptul că, în fraze cu topică germană uneori (care au farmecul lor!), autorul nu s-a sfiit să critice atunci când a fost cazul, chiar și la mari artiști când au avut scăpări, scopul fiind consemnarea cât mai aproape de adevăr a evenimentului respectiv.

Din mărturisirile autorului, chiar cu ocazia lansării (care sunau a promisiune!), am aflat că, în anul care urmează, ciclul „Solidar...” va fi continuat cu un volum despre cântarea corală, apoi despre învățământul muzical (toate referindu-se, bineînțeles, la zona Banatului), și întregit poate chiar cu încă un volum în care ne va prezenta o serie de articole apărute în limba germană în decursul anilor.

Nu în ultimul rând, remarcăm că acest gen de carte, destul de rar întâlnit, este foarte bine venit pentru documentarea istorică, pentru aceia care vor să cerceteze trecutul muzical al Timișoarei și să întrevadă calitatea artistică a prestațiilor derulate în acest colț de țară.

Daniela Vlădescu - îngerul de pe umărul meu

Scrisă sub semnul verbului „a vrea”, viața Danielei Vlădescu, așa cum este prezentată „în parteneriat” cu Ion Moldovan, s-a concretizat în câteva zeci de pagini cu titlul „Îngerul de pe umărul meu”.

Așa cum o poartă pe soprană prin cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, muzica ne duce în copilăria Danielei, cu pantofiorii de lac, apoi la orele de canto, și pe scenă, la debut.

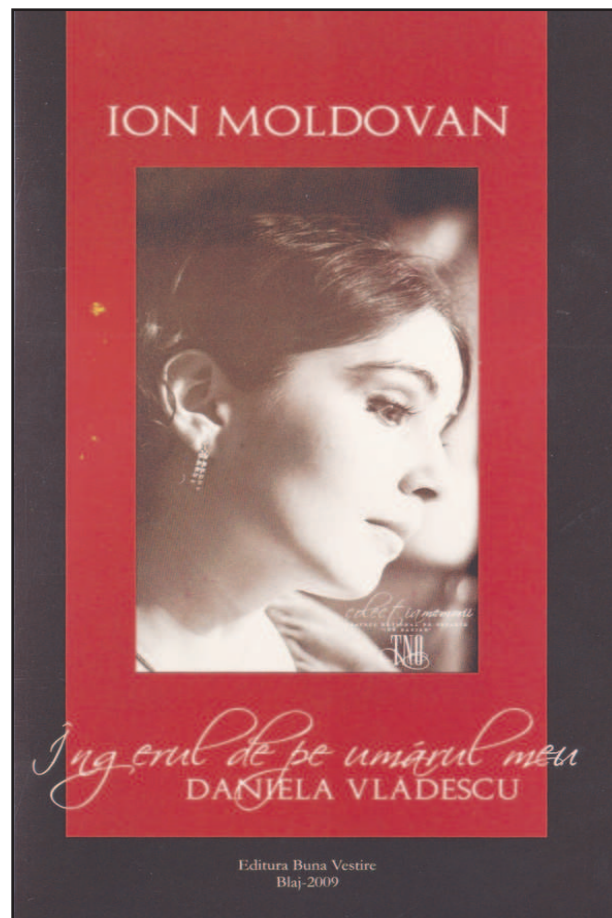
Pe parcursul cărții avem ocazia să descoperim o Daniela Vlădescu sinceră, directă, surprinzătoare. Daniela Vlădescu este o persoană capabilă să învețe din greșelile ei și ale altora, să dea piept cu viața așa cum este ea, cu bune și cu rele. Daniela Vlădescu se implică trup și suflet în tot ce face, și acceptă provocările. Daniela Vlădescu se bucură de cele mai simple lucruri, și nu își ascunde bucuria. Daniela Vlădescu are și „un capitol fără titlu”, acela

al istoriei nescrise în cuvinte, ci doar cu lacrimi, zâmbete, speranțe, amintiri. De aceea Daniela Vlădescu își dorește să schimbe lumea în care trăiește într-una plină de dragoste necondiționată, cum este dragostea ei pentru public. Pentru că Daniela Vlădescu știe că atunci când iubești orice-ar fi, nu poți oferi decât ce ai mai bun.

Zăriți undeva, pe un umăr, un îngerăș? Ca acela din rugăciunea „Înger, îngerășul meu”. Daniela Vlădescu a învățat că „fiecare copil are

pe umărul lui un îngerăș care-l păzește de tot ce e rău”, și îl poartă cu ea la fiecare spectacol, unde interpretează împreună ariile, aducând fericire în inimile tuturor.

Norela Liviana COSTEA

Și orgile întineresc...

Anca Daniela MIHUT

Preocuparea tot mai acută pentru întinerire, revitalizare și longevitate, care de o bună bucată de vreme se face simțită și la noi în țară, pare a se răsfărâge în mod îmbucurător și asupra unor opere de artă și instrumente față de care specialiștii și restauratorii manifestă un interes crescând.

Academia de Muzică *Gheorghe Dima* din Cluj-Napoca adăpostește din 1994, în incinta sa, într-o sală frumoasă, special amenajată, o orgă istorică *Samuel Maetz*, construită în 1819 și provenită de la comunitatea evanghelică din comuna Hoghilag, județul Mureș. În acest spațiu și cu acest instrument, își desfășoară activitatea clasa de orgă, reînființată în 1990, clasă condusă de Prof. univ. dr. Ursula Philippi, Conf.univ.dr. Maria Abrudan și Lect. univ. dr. Erich Türk, trei personalități a căror activitate didactică este dublată de cea interpretativă, concertistică, desfășurată cu succes în țară și în străinătate. Clasa de orgă este alcătuită din studenți pasionați și interesați nu doar de repertoriul muzical dedicat acestui instrument, dar și de problemele legate de istoria și construcția lui.

În anul 2009, conducerea Academiei de Muzică a decis restaurarea acestei orgi, care, după ani de funcționare, avea nevoie de "îngrijiri speciale". Astfel, lucrările de restaurare au început în octombrie 2009 și au durat trei luni. Ele au fost efectuate de **Atelierul de construcție de orgi și tâmplărie** (C.O.T.) din Hărman, județul Brașov, condus de domnul Ferdinand Stemmer și doamna Barbara Dutli din Elveția.

Orga a fost demontată în piese componente. Tuburile au fost duse la atelierul de la Hărman unde au fost ajustate și apoi intonate la Cluj de dl. Ferdinand Stemmer, iar corpul orgii a fost curățat de stratul de praf care s-a depus în ani din cauza poluării. Re-intonația este o muncă deosebit de migăloasă – am putea spune o adevărată artă! – care constă într-o remodelare sonoră prin care fiecare registru capătă un caracter mai nobil.

Studenții clasei de orgă au fost prezenți în diferite momente ale procesului de restaurare și au beneficiat de explicațiile extrem de interesante ale d-lui Stemmer și a echipei sale, legate de construcția și funcționarea instrumentului. Deși privați timp de trei luni de studiul individual pe acest instrument, studenții au putut privi orga dintr-o altă perspectivă, pătrunzând pe o altă cale în tainele ei și s-au bucurat de un altfel de "curs" de adevărată măiestrie artizanală.

Concertul inaugural organizat cu ocazia restaurării și re-intonației orgii istorice *S. Maetz* a avut loc în data de 24 ianuarie 2010, în *Studioul de orgă* al Academiei clujene, iar afișul acestui eveniment îi anunța ca protagoniști pe Prof.univ.dr. Ursula Philippi, Conf.univ.dr. Maria Abrudan și Lect.univ.dr. Erich Türk. Din păcate, doamna Prof.univ.dr. Ursula Philippi nu a putut participa la concert din cauza unei gripe care nu i-a îngăduit să se deplaseze, iar prima audiere absolută a piesei – *Fantasia e fuga sulle pedale*, aparținându-i regretatului profesor și compozitor Dan

Voiculescu – pe care ar fi trebuit să o interpreteze a fost amânată pentru o altă dată. D-na Philippi a fost însă prezentă la eveniment printr-o foarte caldă scrisoare citită de colegul Erich Türk, scrisoare pe care a adresat-o echipei de restauratori, tuturor celor care au susținut realizarea acestui proiect și celor prezenți în sală la acea oră.

Concertul a fost deschis de Conf.univ.dr. Maria Abrudan care ne-a prezentat o impetuoașă versiune a minunatei *Sonate în fa minor, op. 65 nr. 1* de Felix Mendelssohn Bartholdy – o interpretare profundă ce dezvăluia, pe de-o parte, o laborioasă muncă de înțelegere a sensurilor filosofico-muzicale pe care le conține această piesă, iar pe de altă parte, temperamentul și dezinvoltura unei artiste deja mature și experimentate.

După această adevărată "uvertură" festivă, a urmat alocuțiunea Rectorului Academiei de Muzică, Prof.univ.dr. Adrian Pop, care a prezentat – cu minuția și totodată cu căldura celui ce știe să semene și să se bucure de creșterea roadelor – etapele acestui proiect pe care l-a susținut și l-a urmărit îndeaproape cu mult interes.

Concertul a continuat cu două piese aparținând unor universuri muzicale diverse – *Preludiul și Fuga în mi minor, BWV 533* de J. S. Bach și *Kyrie (Plein jeu – Fugue sur la trompette – Récit de Cromorne – Trio à deux dessus – Dialogue)* din Ciclul "*Messe pour les Couvents*" de François Couperin. Interpretarea guvernată de inteligență, sobrietate, dar și delicatețe și rafinament, a Lect.univ.dr. Erich Türk ne-a prilejuit bucuria reîntâlnirii cu aceste bijuterii organistice.

Desigur, în această seară nu putea lipsi cuvântul celor care au readus la viață acest instrument. Astfel, dl. Ferdinand Stemmer – o prezență luminoasă, radiind pasiune, hotărâre, creativitate, bucurie – ne-a vorbit despre munca pe care a desfășurat-o împreună cu d-na Barbara Dutli și întreaga sa

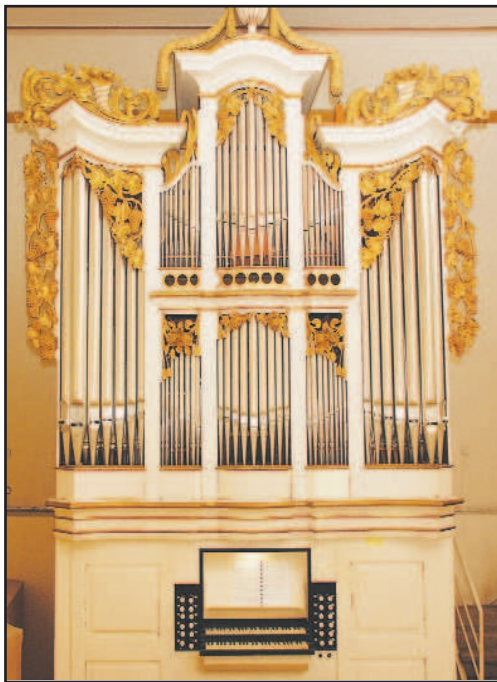
echipă la acest proiect, despre greutățile pe care le-au întâmpinat, despre orele petrecute împreună cu studenții, despre întrebările și problemele ivite pe parcurs, dar și despre sprijinul de care s-au bucurat în instituția clujeană și despre satisfacția pe care a adus-o această realizare.

Seara a continuat cu *Passacaglia* de G. Muffat, interpretată de Erich Türk, urmată de prezentarea unor foarte pitorești imagini din activitatea de cercetare a clasei de orgă întreprinsă asupra activității constructorului de orgi Samuel Maetz.

Concertul s-a încheiat cu *Toccata quinta* (din *Libro due*) de Girolamo Frescobaldi în interpretarea Mariei Abrudan, o piesă care a pus în evidență, o dată în plus, potențialitățile timbrale și valențele poetice ale orgii, pe drept cuvânt denumită "regina instrumentelor".

Festivitatea a fost încheiată cu o recepție oferită de către cadrele didactice ale clasei de orgă, prilej de continuare a discuțiilor, de împărtășire a impresiilor și a concluziilor într-o atmosferă convivială.

Restaurarea și re-intonația orgii istorice *S. Maetz*, poate fi considerată un succes, una din realizările importante din anul 2009 ale Academiei de Muzică. Operațiunea a vizat crearea unor condiții optime de studiu studenților secției de orgă și totodată creșterea prestigiului acestei instituții prin existența aici a unui instrument valoros și întreținut la standarde menite să asigure un plus de calitate manifestărilor artistice desfășurate.

Simfonic

Enrique Batiz - Robert Bokor

Corina BURA

Spectacolul în alb al acestui început de an nu a scăzut cu nimic entuziasmul marilor iubitori de sonorități clasice, astfel că debutul lunii februarie a consemnat și apariția unor nume noi pe afișele

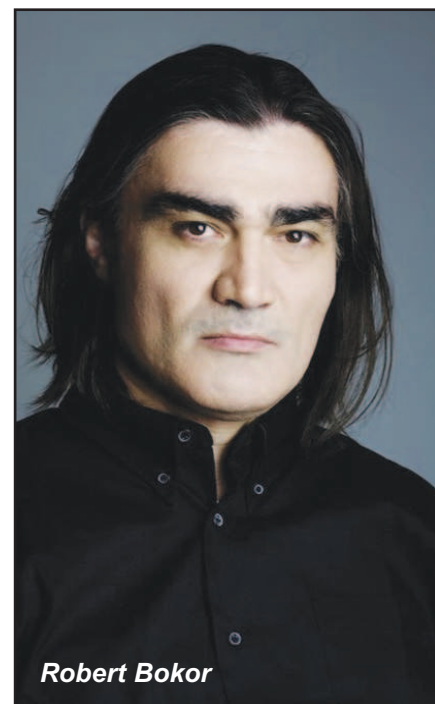

Enrique Bátis

Studioului Mihail Jora: dirijorul de origine mexicană **Enrique Bátis** și violonistul **Robert Bokor**, născut în regiunea Macedoniei care acum se află pe teritoriul ex-jugoslav. Cei doi artiști s-au întâlnit pe teritoriul muzicii romantic-clasice, ale cărei trăsături defnitorii străbat secolele. Dacă *Uvertura la Ruy Blas* a fost scrisă de **F. Mendelssohn-Bartholdy** doar cu 10 ani înaintea opusului schumannian, *Simfonia a III-a Renana* (1850), aceleași forme clasice și suflu epic se vor regăsi și în *Concertul pentru vioară și orchestră* elaborat de **Aram Hacıaturian** în 1940. Generozitatea unui astfel de program, în care melodică dezvoltată de fiecare dintre cei trei mari compozitori are trăsături inconfundabile, răspunde fără îndoială dorinței fiecărui muzician de a-și face cunoscute știința și virtuozitatea, prin aceasta înțelegând că și orchestra este un instrument de mare complexitate, într-un cuvânt, talentul. În principiu *Uvertura la Ruy Blas* se încadrează mai puțin în stilul caracteristic mendelssonian. Tema principală, foarte dramatică (*do minor*), evocatoare de choral protestant are o oarecare inerție greu de legat cu fluiditatea celei de a doua idei și cu dezvoltarea ulterioară unde Mendelssohn se regăsește, iar menirea dirijorului este tocmai aceasta, de unificare a discursului, în calitate de cunoscător global al creației respective. Enrique Bátis este un șef de orchestră al cărui palmares - peste 145 de înregistrări - cuprinde cicluri simfonice semnate de Beethoven, Brahms, Schumann, Ceaikovski, alături de muzică scrisă de Rahmaninov, Stravinski, Debussy și bineînțeles Villa-Lobos, Rodrigo, Ponce și muzică

mexicană. Deși arta sa a fost descrisă de presa de specialitate ca fiind una impregnată de „vehementă și entuziasm”, varianta propusă pentru *Renana* a fost mai degrabă una reținută. O expresie cu totul deosebită a învăluit partea a patra, *Feierlich*, despre care chiar Clara Schumann afirma că „... der vierte jedoch ist derjenige, welcher mir noch am wenigsten klar ist; er ist äußerst kunstvoll, das höre ich...”. Într-adevăr, parcă tot interesul dirijorului s-a concentrat pe aceste splendide pagini, pline de mister, cu vagi accente neliniștitoare. Partea a V-a, *Lebhaft*, a debutat în atmosfera unui final de simfonie dar Coda a fost privată de acel „*schneller*” din măsura 299 care conduce spre o stretta furioasă cu care se termină lucrarea – un punct de vedere care susține ideea unei focalizări pe mișcare anterioară.

Solistul serii, violonistul Robert Bokor, care desfășoară o intensă activitate și în calitate de dirijor, poate fi considerat o apariție în care „se amestecă farmecul și misterul”. După un început mai puțin sigur și unele asprimi în succesiunile acordice, discursul și-a regăsit făgașul pe structurile melodice și ritmice ale idiomurilor desprinse din ethosul armean. Frazele și-au reluat suplețea, iar ostinato-ul care domină și asigură amploarea narativa specifică spațiului în care a trăit autorul a stimulat solistul la descoperirea unor tușe de culoare care să dea o mai mare varietate desfășurării. Mișcarea secundă, grație dirijorului, a relevat mai degrabă atmosfera dramatică a poeziei muzicale, atitudine pe care Rudolf Bokor a redat-o cu multă sensibilitate, iar finalul a fost unul strălucitor și deosebit de fluent. Tehnica solistului este în general foarte clară, cu o viteză pe care și-a etalat-o și în bisul cu acompaniament de orchestră pe care l-a oferit : finalul *Melodiilor lăutărești* scris de Pablo de Sarasate. Este evident că suntem în fața unui violonist care pune accent pe virtuozitate și lirism, iar interpretarea concertului de Hacıaturian confirmă aceste calități.

Robert Bokor

Recenta prezentare în țara vecină a Concertului pentru vioară și orchestră scris în 1953 de Miklos Rozsa (prolific compozitor, printre altele autorul coloanei sonore din celebrul film *Ben-Hur*) arată atașamentul artistului față de melosul central și sud-est european pe care îl promovează cu mult entuziasm.

Ceaikovski

Milen Nachev/ Daniel Goiți

Corina BURA

Cronica artistică a lui 2009 - an care va rămâne în memoria culturii românești prin provocarea adusă declinului economic de către acel minunat Festival Internațional „George Enescu” - se încheia cu o seară destinată creației lui **Ceaikovski**. Prevestind această iarnă, inspirată parcă din vastitatea câmpurilor ninse

ale stepei ruse, același alcătuitor enigmatic al programelor stagiunii bucureștene a repetat subiectul la sala Radio, de această dată avându-i drept protagoniști pe dirijorul bulgar **Milen Nachev** – invitat permanent ale formațiilor orchestrei și corului Radio – și pe binecunoscutul pianist **Daniel Goiți**, unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai școlii clujene.

Concertul s-a deschis cu Uvertura *Anul 1812*, un opus care urma să devină un fel de carte de vizită destinată mai multor evenimente, până în cele din urmă ales pentru inaugurarea Expoziției Industriale și Artistice. Alcătuită dintr-o introducere și cinci episoade, uvertura se dezvoltă pe baza celor două teme principale care ilustrează ethosul beligeranților, melodii populare ruse și *La Marseillaise*, încheiate apoteotic cu imnul imperial, întreaga lucrare găsindu-și într-un fel corespondența în beethovenianul *Wellingtons Sieg – Schalcht bei Vittoria*. Milen Nachev a imprimat o

energie deosebită fluxului melodic, relie-fând în același timp accentele stilistice care pun în contrast trăsăturile spirituale specifice celor două națiuni.

A urmat *Concertul nr.1 pentru pian și orchestră*, în si

bemol minor, la elaborarea căruia Ceaikovski a lucrat în mai multe etape, început la Boston în 1875, ultima revizuire având loc în 1889. În repertoriul pianistic acesta face legătura între literatura de gen scrisă de Liszt și Rahmaninov, iar interpretii se găsesc în fața unei lucrări ce surprinde prin dinamism, simfonism, mare virtuozitate, bogăția procedeele tehnice servind atât monumentalului cât și efuziunii și melodicii generoase. Aceste calități s-au regăsit în pianistica lui Daniel Goiți, artistul căruia îi este atât de familiar acest sentiment al spațiului slav, evocat sincer, prin arcuri sonore construite cu mult rafinament sau prin secțiuni încărcate de strălucire.

Prin bisul selectat din Stravinski, Daniel Goiți a bucurat sufletul unui public dispus să înfrunte vremea nefavorabilă. Partea a doua a concertului a menținut expresia aceleiași perioade a creației ceaikovskiene, cu *Simfonia a IV-a* în fa minor terminată în 1877. Lucrarea intensifică acele contururi ale ideii de *Fatum* care străbat/e de fapt întreaga sa operă. Preocupat în paralel de elaborarea operei *Evghenii Oneghin*, corespondența cu Nadejda von Meck - căreia îi și dedică simfonia - și mariajul nereușit, evenimentele încep să configureze ideea celui implacabil care spulberă aspirația spre fericire. Milen Nachev a realizat culori orchestrale de o mare diversitate, corespunzătoare stărilor sufletești extrem de fluctuante, narate în acest *fa minor* plin de semnificații: tristeți fără ieșire, angoase, aluzii la atitudini decăzute, sentimente nedefinite puse în contrast cu teme evocatoare ceva mai luminoase, amintiri, stări de melancolie sau calm, generate de bucuriile simple ale vieții mediului țărănesc. Epica discursului muzical a fost reliefată prin impunerea unui tempo just, consistență sonoră, gesturi de mare precizie și o frazare încărcată de expresivitate. Viziunea sa interpretativă s-a evidențiază printr-o frazare încărcată forță expresivă. În prelungirea ultimilor acorduri vom asculta în viitorul apropiat *Simfonia a II-a* și *Simfonia „Manfred”*...

14 ani de succese

Doina MOGA

Puține sunt formațiile artistice, de structură clasică, fie ele muzicale sau dansante, care pot menține trează și nealterată atenția și admirația publicului,

după ce trece efectul primelor impresii – de regulă bune – ale aparițiilor de debut. Și mai puține sunt cele care nu numai că nu se afanisesc cu trecerea anilor, dar chiar câștigă în calitate, prestanță și profesionalism. Rare sunt cele care, în

timp, polarizează în egală măsură aprecierea melomanilor și a specialiștilor, pentru evoluțiile constant ascendente. Și aproape unicat, este formația care după 14 ani de la naștere – timp în care a colecționat ovații, premii naționale și internaționale, cronici laudative și foarte mulți fani – să trezească cu fiecare nou spectacol sau concert, respectul și aprecierea ascultătorilor. Ea face parte din peisajul muzical bucureștean, este un cor academic, se numește „**Divina**

Armonie” și, pe lângă calitățile menționate mai sus, deține și o foarte largă și diversă paletă repertorială, o eleganță și decență în apariție, căldură în interpretare și totală dăruire în tălmăcirea muzicii. Mai este și primul, dacă nu chiar singurul cor particular din România, patronat și finanțat de un cuplu remarcabil, respectiv Ilie Ionel și

Paula Ciuclea, posesori ai unor diplome și doctorate în domenii cu totul diferite de muzică, dar dăruți cu o rară capacitate de a iubi, respecta și promova necondiționat o artă atât de magică.

Corul poate fi văzut și ascultat în locuri de mare încărcătură spirituală și în momente relevante pentru cultura noastră. În nenumăratele sale concerte, fie în România sau peste graniță, s-a remarcat atât printr-o ținută academică, cât și prin grija, corectitudinea și emoția cu care au fost conduse vocile – toate foarte bune, solistice și de ansamblu în același timp, toate lucrate cu minuțiozitate, evidențiind caracteristicile particulare ale repertoriului abordat: de la muzica liturgică românească și universală, la prelucrări folclorice, de la lucrări în primă audiență la piese clasice, de la muzica vocal – simfonică la opere de sine stătătoare.

Este atent supravegheat de profesioniști cu har și bine păstorit de dirijorul Marius Firca. Ascultându-l din nou de curând, la biserica Sf. Gheorghe Nou din București, unde este în elementul lui, pentru că inițial a fost conceput ca un cor religios (și unde poate fi urmărit în fiecare duminică) mi-am reînnoit admirația pentru el și pentru diriguitorii lui care-i îmbină atât de fericit calitățile, cu păstrarea tradiției corale românești. În acest an, împlinește 14 ani și, pentru mângâierea sonoră aproape îngerească, îi felicit și le urez „La mulți ani” !

“Eminesciana”

Este remarcabilă inițiativa Asociației Naționale Corale din România și a președintelui ei, dirijorul Voicu Enăchescu, de a organiza mai multe concerte de muzică românească înglobate în programul stagiunii corale A.N.C.R. (2009-2010) și dedicate marelui compozitor Paul Constantinescu, ca semn de omagiu și prețuire. Am asistat la o mare desfășurare de forțe artistice în cele 13 concerte desfășurate până în prezent, în sens cantitativ dar și calitativ. **Corul de cameră “Preludiu”** și dirijorul **Voicu Enăchescu** s-au implicat cu dăruire și profesionalism în realizarea unui repertoriu variat, în general foarte expresiv, axat pe cele două direcții – muzica clasică și cea contemporană românească.

Fără a face o clasificare sau departajare valorică a formațiilor și dirijorilor, am apreciat foarte mult talentul, profesionalismul și discernământul dirijorului Voicu Enăchescu în alegerea repertoriului cel mai adecvat corului, pentru a-l pune în valoare și pentru a da maximum de eficiență în sensul real al posibilităților tehnice și expresive existente. Alegerea repertoriului în general este o mare artă, pe care Voicu Enăchescu o deține perfect. Formatul concertului a avut o structură tripartită: a început cu muzica clasică românească – “Rugăciune” de Ioan D. Chiurescu, “Sara pe deal” de Vasile Popovici, pentru a se încheia cu “Somnoroase păsărele” de Tudor Flondor și “Dorința” de Vasile Popovici, solist Ionuț Pop.

Partea centrală a concertului – și cea mai amplă – a fost reprezentată de muzica corală contemporană și a conținut lucrări de înaltă ținută artistică, le-aș numi “capodopere muzicale”, și mă refer la “Floare albastră” (soliste Roberta Costin și Monica Scurtu) a regretatului compozitor Vasile Spătărelu, lucrare de un profund romantism specific poeziei de dragoste eminesciene. “Visare” de compozitorul Dan Buciu, o lucrare de o rară sensibilitate și frumusețe, în care textul coexistă cu muzica într-o îmbinare

subtilă a vocilor și o măiestrie a scriiturii demnă de un adevărat maestru al artei corale românești. Felicia Donceanu cu “Între păsări” te transpune în lumea mirifică a poeziei în sine, dar și în aceea pe care autoarea o are în sufletul său aparte. Poemul coral “Flăcări și Roți” (fragment) de Corneliu Cezar este o lucrare devenită celebră datorită forței dramatice pe care o emană și o dă conținutului de idei recordat parcă la vibrația universală.

Un important punct de atracție al seriei a fost implicarea plină de farmec a actorului **Eusebiu Ștefănescu**, care, prin intervențiile sale între lucrările muzicale, adesea pline de umor, câteodată de sarcasm și în contrast, de melancolie, a dat savoare întregului spectacol. A recitat cu har un colaj de poezie Eminescu-Nichita Stănescu-George Stanca, improvizând creator în perfectă armonie cu atmosfera textelor muzicale. De remarcant simbioza sau, mai degrabă, ideea de necesitate a confluenței artelor în scopul îmbogățirii (și variației continue a) sensului complex al artelor secolului XXI (Foto: **Daniel Ivan**).

Irina ODĂGESCU-ȚUȚUIANU

O apropiere inedită: J. Brahms – V. Timaru

Oana **ANDREICA**

Sala Studio a Academiei de Muzică „Gh. Dima” din Cluj-Napoca a găzduit, pe data de 14 decembrie 2009, un recital cameral mai puțin obișnuit, conceput din dorința compozitorului clujean Valentin Timaru de a-și alătura câteva dintre lucrările sale de corespondentele lor genuistice din creația lui Johannes Brahms.

Cadrul intim al sălii clujene a oferit ambianța ideală pentru a asculta, în prima parte, cele *Două lieduri pentru voce, violă și pian*, op. 91 (*Gestillte Sehnsucht* pe versuri de Friedrich Rückert și *Geistliches Wiegenlied* după Lope de Vega, în traducerea lui Emanuel Geibel) și *Sonata pentru violă și pian în fa minor* (transcriere a *Sonatei pentru clarinet și pian*), op. 120, nr. 1 de Johannes Brahms. Cei care au dat viață partiturilor brahmsiene au fost mezzosoprana Maria Pop, violistul Endre Guran și pianista Mihaela Gavriș.

„Asocierea cu Brahms pe multe coordonate”, menționează Valentin Timaru în programul de sală, „poate fi interpretată ca o mare îndrăzneală, mai ales dacă lucrările subsemnatului sunt așezate în imediata apropiere a lui, în cadrul unui recital de o asemenea anvergură. Față de complexitatea *Sonatei pentru violă și pian*, o contrapunere a *Sonatei mele pentru violă solo* apare ca o replică destul de palidă. În schimb, față de cele *Două lieduri pentru voce, violă și pian* ale lui Brahms, trebuie să mărturisesc faptul că ciclul *Harfă de vânt*, conceput pe versurile lui Adrian Tarța, a fost gândit pentru a fi asociat într-un recital, în primul rând datorită componenței mai puțin obișnuite a acestui trio”.

Partea a doua a recitalului, în

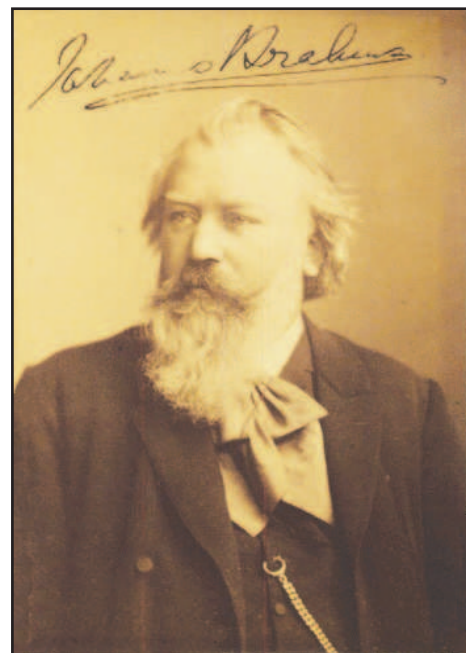

al cărei program au figurat lucrările lui Valentin Timaru, a prezentat publicului, în primă audiție, piesele *Dolce Dolcian* pentru fagot și pian (Cătălin Lup și Mihaela Gavriș), *Sonata per viola sola* (*sonate für Endre solo*) (Endre Guran) și ciclul de lieduri *Harfă de vânt* (Maria Pop și Mihaela Gavriș) pe versurile muzicianului, poetului și pictorului Adrian Tarța. Profunzime, complexitate, căldură și apropiere de ascultător: așa s-ar putea caracteriza, pe scurt, creațiile lui Valentin Timaru. Deși își găsește seva în fondul arhaic bogat de sorginte folclorică, muzica lui Timaru este înveșmântată într-o scriitură compozițională conformă cu tendințele moderne.

Am remarcat dedicarea cu care soliștii au abordat repertoriul: sunetul catifelat al fagotistului, timbrul cald și pătrunzător al mezzosopranei, logica muzicală a violistului sau acompaniamentul elegant al pianistei. Se cuvine să facem câteva referiri în plus la Endre Guran, colaborator mai vechi al compozitorului clujean și părtaș la ideea de a realiza acest eveniment. Interpretarea sa a surprins cu o sensibilitate extraordinară caracterul lucrărilor lui Valentin Timaru care, deși nu au pus accentul pe virtuozitate, au implicat o analiză atentă a laturii interiorizate a muzicii.

În același context, Valentin Timaru și-a lansat proaspăta sa

carte *Frumosul artistic și fațetele sale subiective* (Editura Galaxia Gutenberg, 2009), prezentată de către reputatul estetician Ștefan Angi. „Gândurile așternute pe paginile volumului”, spune Ștefan Angi în alocuțiunea sa, „sunt într-adevăr poetice, scrise într-un stil eseistic pasionant, destăinuind *Weltanschauung*-ul artistic al unui compozitor care, pe lângă numeroasele sale creații artistice, a

delectat publicul consacrat inclusiv cu tratate, cu studii, chiar cu eseuri și aforisme, despre problematica ce îl frământa și îl frământă și astăzi: aceea legată de statutul muzicii contemporane, implicit de eterna întrebare *Quo vadis musica?*”.

E cel mai bun și e al nostru

Doina MOGA

Valentin Barteș este un nume din lumea baletului care de ceva vreme s-a instalat tot mai confortabil în atenția mea profesională. La început, prin intermediul noutăților aflate la telefonul fără fir, apoi datorită unor filme cu spectacole pe care le-a realizat pe mapamond ca dansator sau coregraf și de curând, prin vizionarea „live” a orelor de studiu pe care le ține cu membrii Teatrului de Balet din Sibiu și bineînțeles a premierei din ianuarie cu „Spărgătorul” lui Ceaikovski, spectacol ce se joacă

în continuare cu casa închisă. „Face to face” am fost în toamnă, cu prilejul primei sale colaborări cu teatrul sus amintit, dar, l-am cunoscut propriu-zis luna trecută când am constatat cu plăcere că artistul Barteș este fericit completat de omul Barteș: deosebit de agreabil, vesel, optimist, plin de umor, ordonat, exigent, cu un ascuțit simț al detaliului, tenace și visător în același timp. Profesional, Valentin Barteș este un personaj complex, interesant, surprinzător, neconformist, merge mai mereu împotriva curentului (ceea ce apreciez în

mod special la el), este timid și flacăra în același timp, reținut și expansiv, conservator și inventiv. A știut ce, cât și cum să-și însușească din caracteristicile popoarelor, țărilor pe ale căror prime scene lirice a evoluat ca

solist: România, Serbia, Croația, SUA, Japonia, alcătuindu-și astfel un limbaj coregrafic inedit și proaspăt care îmbinat cu „galeria” clasică pentru care are un real și smerit respect, dă o notă foarte

Coregrafie din Cluj Napoca în 1993 timp în care obține și medalia de aur la concursul național de balet. Apoi, pentru un an e prim solist al Operei din Cluj. Între 1994 – 1996 îl regăsim ca solist al teatrelor naționale din Zagreb, Split (Croația). Din 1992 până în 1998 a fost invitat de onoare al companiei de balet americană “Westchester Ballet Company” din New York. În 1996 se mută în Japonia unde începe o carieră de artist independent – coregraf și regizor. În 2005 a fondat “Valentino Dance Center” în Tokio unde, împreună cu alți dansatori profesioniști proveniți din culturi și școli diferite, oferă cursuri, workshop-uri și spectacole de balet atât în Japonia cât și în străinătate. Acum se află la Sibiu în calitate de coregraf și maestru de balet, restituind și oferind cu generozitate ceea ce a învățat acasă și respectiv ce a acumulat ca experiență în periplul lui prin lume, acestui colectiv tânăr, exotic și talentat. Este un foarte bun modelator de trupuri și suflete, un excelent model pentru generațiile cu care lucrează și cele ce le urmează firesc. Puțini sunt cei din lumea artei care-și lasă baltă treburile de prin alte colțuri ale lumii pentru a veni acasă să pună umărul la dezvoltarea și consolidarea unui teatru. Aplauzele mele la scenă deschisă pentru înalta și eleganta „săritură”.

particulară partiturilor sale. Sunt tentată să spun că în lucrările lui se dansează un clasic curat și corect, dar cu accente japoneze, ceea ce trebuie să recunoaștem că e foarte original. Dar cine este Valentin Barteș? A absolvit Liceul de

Chopin, la București

După 200 de ani și după ce a călătorit inclusiv în cosmos, la bordul navei spațiale americane Endeavour, pilotată de un... polonez, Chopin a ajuns la București. *Pururi tânăr, înfășurat în manta* genialității sale care l-a purtat peste veacuri, Chopin este azi la fel de iubit, la fel de cântat, la fel de actual, în primul rând pentru public dar și, fără îndoială, pentru interpreți.

La fel de revoluționar precum Studiul cu același nume, Chopin a transformat muzica pentru pian într-o expresie a romantismului pur, coagulată în jurul ideilor de trăire exacerbată, de natură, de folclor, de naționalism, de reverie,

compus pentru el însuși, pentru prieteni, pentru admiratori, având mereu și aproape în exclusivitate ca mijloc de expresie pianul (tangential combinat cu vocea sau cu violoncelul). L-au tentat miniaturile instrumentale, devenind maestrul

colorată cu o ornamentică de mare farmec și de intensă încărcătură emoțională. A știut să valorifice ritmurile populare poloneze sau ardoarea, freamătul și revolta interioară, care i-au sugerat lui Schumann atât de poetica imagine a unor "tunuri ascunse sub flori". Un geniu, într-adevăr, în fața căruia și-au scos pălăria atât de mulți muzicieni, pictori și poeți ai timpului, care se mândreau că îi sunt prieteni.

Legăturile lui Chopin cu România sunt foarte firave, concretizându-se în dragostea cu care l-a îndrumat în studiul pianului pe talentatul Carl Filtsch (până la nedreapta acestuia dispariție la nici 15 ani) și în legăturile bidirecționale cu pianistul, compozitorul și editorul Karol Mikuli. Indiferent de această inconsistență istorică, muzicienii români au dorit să marcheze cum se cuvine momentul Bicentenarului nașterii marelui compozitor și pianist printr-o suită de evenimente dispuse pe parcursul întregului an și susținute, majoritatea, de Institutul Polonez, o instituție prietenă a muzicii și care a dovedit un devotament și o energie demne de invidiat în promovarea imaginii culturii țării pe care o reprezintă.

Universitatea Națională de Muzică București nu a rămas impasibilă, implicându-se în realizarea mai multor evenimente, dintre care probabil cel mai spectaculos a fost mini-festivalul Internațional CHOPIN 200, realizat de Centrul de Excelență, despre care puteți citi mai multe amănunte în reportajul din paginile următoare, semnat de Corina Bura. **(M.C)**

Ateneul Român a fost luat cu asalt de melomanii doritori de asculta, chiar și în picioare, cele două Concerte chopiniene

cantabilitate, virtuozitate, unicitate. Chopin a dispărut dintre cei vii departe de țara iubită și sfâșiată la masa istoriei de către marile puteri. Avea 39 de ani, la fel ca Eminescu. Odihnește (întotdeauna sub o mare de flori), alături de marile spirite ale culturii universale, în cimitirul Père Lachaise, la fel ca Enescu. Dar inima sa, cea care i-a dictat efluviile sonore transcrise apoi pe hârtia cu portative, s-a întors acasă, în iubita Polonie, fiind păstrată în Catedrala Sfintei Cruci din Varșovia, adevărat loc de pelerinaj pentru iubitorii de frumos.

Pianist adulat în înalta societate pariziană, Chopin a

neegalat al acestor tipologii, îmbogățite cu genul botezat cu numele patriei sale (Poloneza), lucru aproape unic în muzică. Chopin a ales melodia ca mijloc primar de expresie, îmbogățită și

CHOPIN 200, la Ateneul Român, cu Matei Varga și Alexandru Ganea în fața Orchestrei Universitaria

Foto: Mihai Cosma © 2010

De ziua lui, marele compozitor și pianist polonez a fost aniversat, la București, în cadrul Festivalului Internațional

Chopin 200

Corina BURA

Globalizarea, politică ale cărei efecte pe termen lung sunt foarte contestate pe segmente importante ale vieții planetei noastre, produce uneori și rezultate benefice omenirii. De câteva decenii, organisme internaționale care se ocupă de patrimoniul cultural universal au lansat proiecte care celebrează anual prin festivaluri, concursuri, expoziții sau alte forme de manifestare, opera, implicit viața figurilor care au ridicat prin geniu faima spațiului în care s-au născut. Emblema centrală a anului 2010 o reprezintă chipul lui Fryderyk/ Frédéric Chopin, pianist și compozitor, născut în Polonia la 1 martie 1810 din tată francez și mamă poloneză, dispărut prematur în Franța (1849). Dacă Parisul, Capitala culturii Terrei, în al cărui

Alicja Paleta-Bugaj, la Masterclass

celebru așezământ Père Lachaise odihnește Chopin, reprezintă scena care omagiază zilnic câte ceva foarte important, Varșovia, în special, conturează importanța și adevărata dimensiune a personalității acestui celebru compozitor romantic pentru cultura și ființa poporului polonez. Prin reflex, aceste evenimente produc reverberații și în activitatea susținută a Institutelor poloneze de

Cultură, cel din România implicat printr-un proiect îndelung pregătit în colaborare cu Centrul de Excelență al Universității Naționale de Muzică din București condus de prof. univ. dr. **Mihai Cosma**. Au răspuns solicitării reprezentanții tradiționali media RadioRM și RadioRC, ai Filarmonicii „George Enescu”, ai UCMR-ului și ai Teatrului de Operetă „Ion Dacian”, care, de mai mulți ani inițiază colaborări cu UMN. **Festivalul**, desfășurat în două zile pline (27-28 februarie) s-a concentrat pe patru direcții: 1. **Masterclass de interpretare pianistică** susținut de prof. univ.

dr. **Alicja Paleta-Bugal** de la Universitatea de Muzică „Fryderyk Chopin” din Varșovia; 2. **Simpozion Internațional de Muzicologie** coordonat de prof. univ. dr. **Valentina Sandu-Dediu** (discursuri, expoziție și lansare de carte, cu participarea unor interpreți și actori), 3. **Creație** – materializată într-un recital la care alături de câteva opusuri reprezentative ale creației chopiniene s-au prezentat *Parafraze contemporane după Chopin*, în p.a.a., ineditul fiind adus de ansamblul celor 3 pianiste pentru care au fost scrise, în interpretarea autorilor: **Dan Dediu, Adrian Leonard Mociulski, Andrei Tănăsescu și Livia Teodorescu-**

Ciocănea, cărora s-au alăturat Verona Maier, Valentina Sandu-Dediu, Mihai Măniceanu, Alina Balaban (prezentă și în prima parte a manifestării cu *Grande Valse Brillante* op.1 și *Nocturna nr. 20* în do # minor op. posthum), Eliodora Falan și Ieronim Buga. Lucrările au dezvăluit nu numai percepția pe care stilul și stilemele „Chopin”,

transcendente, aparținătoare „domeniului fabulos”, au influențat nu numai scriitura ci și caracterul evocator prin care s-a relevat temperamentul acestor compozitori ai zilelor noastre. Partea a doua a recitalului a început cu **Shopping Chopin**, o suită de 5 (6- *Promenade III*, două măsuri!) mișcări cu titluri care fac jocuri de cuvinte rafinate :

Alina Bottez

Foto: Mihai Cosma © 2010

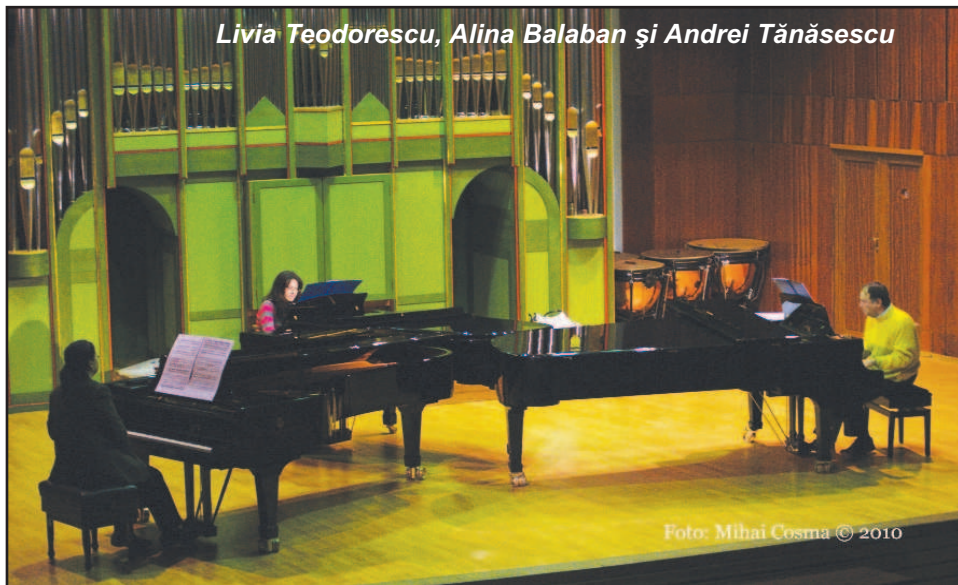
Paul O'Ness Jeans, Food for Dogs, Wall-Tz - Paper și GersChopwIN, care încorporează mici citate, ornamentică, alcătuită à la manière de, flashuri (din studiul *Revoluționarul* ș.a.), în alte stiluri, unificate de sonorile *Promenade*-lor, asemenea altei suite celebre pentru pian. S-au conturat trăsăturile stilului pianistic caracteristice compozitorului Dan Dediu care au fost nu de mult evidențiate și în programul unui portret componistic dedicat cu precădere muzicii pentru pian la 4 mâini (*Fulgur, Fantasia fantomagica sul nome B.E.C.H. sau Idile și guerille*) - multă fantezie, admirabile proporții și bun gust. Recitalul a continuat cu *Omagiu lui Chopin*, scris de A. L. Mociulski, mai festiv, cu un aer monumental care evocă spațiul catedralei printr-o mare varietate și suprapunere ritmică aplicate unor desfășurări cu tentă minimalistă, creând o atmosferă gothică în spirit boelmannian. Înălțuirile specifice muzicii franceze, planurile desprinse din arsenalul organistic de aluzie lisztiană care epuizează cele cinci octave din scriitura specifică arsenalului virtuoz al lui Chopin, toate realizează un ambient sonor specific în care

acesta din urmă a trăit, a iubit și, mai ales a creat.

anxietate, în final un trup atacat de o maladie la vremea aceea

căpătând accente uneori grotești. *Lumea de ieri* se dezvoltă pe mai multe secțiuni contrastante care, pe lângă aluzia sonoră, preiau din elementele tehnice ale pianisticii lui Chopin, în special coloraturi, acele ornamente neobișnuit de bogate, cărora Andrei Tănăsescu le extinde ambitusul și le suprapune pe mai multe niveluri, obținând niște câmpuri disonante menite a trezi straniul și angoasa. Aspectele legate de satiric sunt realizate printr-o schimbare ritmică în care elementele dansante ale valsului sunt transformate într-un fel de french cancan de mare virtuozitate. În fine, ultima secvență introduce și două timpane, iar discursul este condus spre un vals-final dezlănțuit, care în muzica contemporană poate fi sinonim cu „ivresse”. Și cum seara era pe sfârșite, Livia

Livia Teodorescu, Alina Balaban și Andrei Tănăsescu

Foto: Mihai Cosma © 2010

Cea de a treia parafrază s-a plasat în zona psyche-ului, a universului interior mai greu de sondat, în care subiectivul poate deveni tiranic. Se spune că viața lui Chopin a dat naștere unui impresionant număr de biografii romanțate. Înzestrarea sa multilaterală, educația aleasă, dragostea față de patrie, de natură, prețuirea marilor săi contemporani (Liszt, Schumann, Mendelssohn, Berlioz, Rossini, Clara Wieck s.a.) dezamăgirile provocate de unii confrăți (pe care istoria muzicii îi va consemna doar pentru că s-au aflat în preajma sa), binefăcători, figurile primelor iubite sau relația interesantă și necesară cu G. Sand și salonul ei, discipolii, dublează o existență agitată în sine, frământată de creație, progresiv traversată de

incurabilă, iată câteva direcții care se pot descifra în *Lumea de ieri*, scrisă de Andrei Tănăsescu. Conform tehnicii de lucru pe care o solicită para-fraza, acele obligatorii și identificabile fragmente care reprezintă pretextul (în special cele 2 minuscule extrase din *Valsul op.18 nr. 1*) încadrate de intervenții sumbre - fascicule sonore într-o dispoziție cvasi punctualistă – apar de multe ori suprapuse și sensul lor armonic se destramă, se dizolvă în cromatism și derizoriu,

Dan Dediu,
"un Chopin al zilelor noastre"

Teodorescu – Ciocănea a propus o fantezie pentru 3 piano după *Nocturna op. 27 nr. 2* în Re b major, intitulată *Nocturniana*, care păstrează acel conținut privitor la „ipostazierea diverselor stări sufletești prilejuite de noaptea eliberatoare”, cum formula Carmen Manea în volumul *Eternul Chopin*. Compozitoarea preia aceeași idee principală a Valsului pe care o transpune și supune unei prelucrări contrapunctice care va amplifica dramatismul desfășurării. Preluările din *Revoluționarul* sau alte mici citate, ghirlandele ornamentelor, toate vor fi supuse aceluiași proces de destrămare prin cromatism sau, dimpotrivă, de concentrare până la

Gabriel Croitoru,
cântând Chopin

cluster. Colectivul pianiştilor interpreți a fost ovaționat de o sală arhiplină (și numai cei care cântă pe podiumul sălii UNMB-ului știu ce critic poate fi publicul acestei instituții!), împreună cu ceilalți distinși participanți:

Viniciu Moroianu, la repetiție

Foto: Mihai Cosma © 2010

violonistul **Gabriel Croitoru** (în *Mazurca op. 67 nr. 4* transcrisă de Fritz Kreisler), soprana **Alina Bottez** (cu liederurile interpretate în poloneză: *Śliczny Chłopiec*, *Wojak* și *Czary*), acompaniați de conf. univ. dr. **Carmen Manea**, directoarea proiectului, autoarea singurului ciclu de volume dedicate lui Chopin din muzicologia românească.

4. Festivitățile s-au încheiat cu **concertul simfonic** de pe scena Atheneului Român, unde au fost programate cele două *Concerte pentru pian și orchestră*, *op.11* (1830) și *op. 21* (1829) avându-i ca soliști pe **Viniciu Moroianu** și **Matei Varga**, acompaniați de orchestra „Universitaria” a UNMB, condusă de **Alexandru Ganea**. Evenimentul a reprezentat un moment rarissim, în care publicul s-a bucurat de subtilitățile unui romantism atât de elevat care străbate muzica acestor lucrări concertante. Cu toate că ele sunt scrise doar la un interval de un an și păstrează același tipar formal, cele două opusuri sunt destul de diferite din punctul de vedere al conținutului emoțional asemenea celor doi interpreți care le-au dat viață în seara respectivă. În general V. Moroianu este adeptul unor construcții care vizează arcuri melodice de mare întindere, cărora le aplică o dinamică pe măsură. Cu toate că este o natură foarte sensibilă, în fața pianului simte nevoia de „clasic”, de echilibru, ceea ce îi servește foarte mult susținerii tehnice, solicitată extrem în *Concertul în mi minor*, unde, practic pe suprafețe extinse nu există nici un respiro, totul desfășurându-se într-un tempo extrem de rapid. Poetica mișcării secunde, cu linia încărcată de cantabilitatea expresiei

belliniene a fost realizată cu maximă finețe. Finalul a reiterat aceeași strălucire pe traseul său capricios, à la *Cracoviene*, condus spre cea mai luminoasă tonalitate, triumfătorul Mi major, într-o realizare de excelentă virtuozitate. Bisul, *Lento con gran espressione* în do # minor, o nocturnă de fapt, într-o variantă nespuse de inspirată a încheiat performanța lui Viniciu Moroianu.

Finis coronat opus, Matei Varga în *Concertul nr. 2* a demonstrat afinități deosebite cu lirismul atât de special al universului chopinian: o concepție care s-a centrat pe desene mai scurte, zvelte, cu ornamente care aveau consistență fără a-și pierde nicidecum suplețea. Îmbinările dintre sunetele constitutive ale frazei și coloraturi au fost perfect armonizate, totul dezvoltându-se firesc, cu o desăvârșită naturalețe. Evoluția lui Matei Varga a fost deosebit de integrată, un fluid sonor de o excepțională calitate învăluind sala Athenului. Valul de aplauze au mai „smuls” 2 bisuri, *Preludiile nr. 15* și *24*, oferite cu generozitate de solist. Și, așa cum se cuvine, pentru a încheia revenim cu *Aria da Capo*, înțelegând prin aceasta să evidențiem, dacă mai este nevoie, organizarea excelentă a acestui festival, pornind de la sponsorizare,

Matei Varga, acompaniat de orchestra de studenți

Foto: Mihai Cosma © 2010

publicitate, concepție grafică și toate celelalte, supravegheate în cele mai mici amănunte de către directorul artistic al Festivalului, muzicologul Mihai Cosma. Asemenea evenimente, a căror calitate este atent supravegheată, puse în valoare de strategii foarte bine gândite, vor schimba în timp optica asupra învățământului muzical românesc destul de greu încercat de nesfârșitele integrități și tranziții.

O lacrimă pentru Kamo

Florian LUNGU

Dintre nativii lunii decembrie, trei personalități ale jazz-ului autohton au venit pe lume în ultima decadă a acestei luni: **Iancsi Körössy** (26 decembrie), **Peter Herbolzheimer** (31 decembrie) și timișoreanul **Bela Kamocsa**, care aniversa la finele anului trecut șase decenii și jumătate de viață, dintre care trei dedicate muzicii. Născut în Oradea, la 24 decembrie 1944, dar stabilit în Timișoara, absolvent al Facultății de Construcții, **Bela Kamocsa** s-a numărat printre membrii

*BEGA BLUES BAND: Lică Dolga,
Johnny Bota, Bela Kamocsa*

fondatori ai grupului „Phoenix”, alături de **Nicu Covaci**, **Florin Bordeianu**, **Pilu Ștefanovici** și **Claudiu Rotaru**, cei care au dat la iveală atât de apreciatele piese „Hei tramvai” („Vremuri”), „Canarul”, „Nebunul cu ochii închiși” de la finele anilor '60.

În 1971, **Bela Kamocsa** „a schimbat rock-ul cu jazz-ul” – după cum însuși mărturisea. S-a alăturat, ca interpret la gitară bass, pianistului **Paul Weiner** și bateristului **Pupa Hromadka** într-un faimos trio al acelei perioade (devenit quartet prin asocierea flautistului **Liviu Butoi**, în această componentă fiind înregistrat LP-ul Electrecord „Spirale”). Grupul purta și numele „Gramofon” care, în a doua jumătate a anilor '70, a funcționat în formula **Doru Apreotesei** - instrumente electronice cu claviatură, **Liviu Butoi** - flaut, **Miși Farcaș** - baterie și desigur, **Bela Kamocsa** - gitară bass.

O nouă ipostază a înfățișat-o pe scene **Bela Kamocsa** din 1981, când a început a evolua ca solist vocal și gitarist, în duo cu bass-istul **Johnny Bota**. Cu același coechipier de care l-a legat o lungă prietenie și

o fructuoasă colaborare, **Bela Kamocsa** a întemeiat apoi „**Bega Blues Band**”, celor doi membri de bază alăturându-li-se pe parcurs alți componenți, precum **Mircea Bunea** - gitară, **Mirel Butoi** - baterie, **Toni Kühn** - claviaturi, **Veronica Luță** - vocal. Ei și-au înscris numele pe genericul primului CD al formației (și în același timp primul album de blues din România) numit „Blues de Timișoara”, lansat în ianuarie 1996. Grupul a activat fără întrerupere, pe scene de club, concert și festival în toată țara, fiind invitat și peste hotare în Germania, Franța, Ungaria. În formula de componentă cea mai cunoscută, „**Bega Blues Band**” i-a cuprins pe **Bela Kamocsa**, **Johnny Bota** și pe **Lică Dolga** - baterie (pe lângă acești titulari fiind invitați ocazional alți interpreți precum gitaristul ungar **Gyrfas Istvan**, tinerii **Lucian Nagy** – saxofonist din Arad și **Maria Chioran** – vocalistă din Timișoara), trio-ul realizând în 2002 cel de al doilea CD, intitulat „Te sponsorizez”.

Juriul „Galei Premiilor de Jazz” organizată de Societatea Română de Radiodifuziune a atribuit **Premiul pentru blues** grupului „**Bega Blues Band**” recompensând interesantul proiect „De la Gershwin la Sting” pus în pagină scenică la București, în ianuarie 2004, împreună cu **Big band-ul Radio** dirijat de **Ionel Tudor** (după ce, în toamna lui 2003 fusese prezentat public în cooperare cu Filarmonica timișoreană, immortalizat în albumul „Bega Blues Band – Live” editat în 2004).

Să nu uităm că același **Bela Kamocsa** a fost inițiatorul și principalul organizator al „**Galelor Blues – Jazz**” din Timișoara (ajunse în octombrie 2009 la ediția a XIX-a), că el s-a implicat nu doar ca interpret în primele ediții ale **Festivalului Internațional de Jazz de la Gârâna**, că în anii '90 a realizat multe emisiuni muzicale de ținută pentru studioul teritorial timișorean al Televiziunii

Române, că același neobosit demiurg de evenimente artistice s-a impus ca inițiator și director artistic al **Festivalului de Blues de la Timișoara** din 2008, al **Festivalului „Jimbo-Blues” din Jimbolia** (organizator – primarul **Kaba Gabor**), ca și al **Festivalului de Blues de la Lugoj** (a cărui primă ediție a avut loc în zilele de 20 și 21 februarie 2009, organizată de Casa de Cultură Municipală din localitate). Să menționăm, de asemenea, cel mai recent album de până acum al grupului, numit „Vechituri noi” (New Standards). Pentru aportul lui viu la emanciparea vieții muzicale bănățene în domeniile rock-ului, ale jazz-ului și blues-ului, **Bela Kamocsa** a fost distins cu titlul de „Cetățean de onoare al municipiului Timișoara”.

Probabil că și alte intenții și dorințe benefice rodite din spiritul său mereu activ, iscoditor, își așteptau rândul la o meritată concretizare – dar... spre imensul regret al celor care l-au prețuit și respectat, **Kamo** a trecut în nemurire la 14 ianuarie 2010, răpus de un necruțător cancer. Amintirea faptelor sale de bine vor înfrunta timpul, moda. uitarea...

Corina Chiriac în rochie de mireasă

Elena PÂRȘU

Dintr-o familie de renumiți artiști (compozitorul Mircea Chiriac și Elisabeta Chiriac, ambii foști profesori la Conservatorul „Ciprian Porumbescu”) nu se putea naște decât o artistă veritabilă. Și completă! Așa cum este Corina Chiriac, actriță (a absolvit IATC, clasa prof. Constantin Moruzan și Mihai Mereuță), interpretă de muzică ușoară, textier, compozitor, prezentator de emisiuni, realizator TV. Absolventă a Școlii de Muzică Nr. 1 (clasa vioară-principal/pian-secundar) la clasa prof. George Manoliu și asistenți Petre Munteanu și Ilarion Ionescu-Galați, apoi a Liceului Special de Muzică nr. 1 (vioară) și a Liceului „Nicolae Bălcescu”, unde a urmat cursurile clasei a XII-a, eleva Corina Chiriac cucerea în 1965 la concursul „Debuturi” de la Casa de Cultură a Studenților, Premiul de Popularitate cu două compoziții proprii și melodia „Pe Valea Prahovei” de George Grigoriu, președintele juriului. La IATC a fost colegă de generație cu George Mihăiță, Florin Zamfirescu, Gelu Colceag, Tamara Crețulescu, Mircea Diaconu sau Ștefan Velniciuc și a debutat la Teatrul de Comedie în piesa „Sfântul” de Eugen Barbu, în regia Sandei Manu. Ce a urmat, se știe sau mă rog, se știe atâta cât pot cuprinde peste 40 de ani de carieră artistică, mii de spectacole și sute de șlagăre lansate până acum. Melodii nemuritoare scrise special pentru ea de toți marii compozitori și textieri români, dar și piese scrise sau compuse de ea însăși.

Cine nu fredonează și-acum „*Inimă nebună*” (Vasile Veselovschi/ Mihai Maximilian), „*Strada speranței*” (Vasile Veselovschi/ Mihai Maximilian), „*Inimă, nu fii de piatră*” (Edmond Deda/ Harry Negrin), „*Inima ta*” (Horia Moculescu/ Mihai Maximilian), „*La balul de sâmbătă seară*” (Ion Vasilescu/ Aurel Felea), „*Tangoul dragostei*” (Camelia Dăscălescu/ Eugen Rotaru), „*Parfumul străzilor*” (Radu Șerban/ Aurel Storin), „*Vino, iubire, înapoi*” (Ion Cristinoiu/ Aurel Storin), „*O clipă de sinceritate*” (Ion Cristinoiu/ Daniela Crăsnaru), „*Ne cunoaștem din vedere*” (Corina Chiriac/ Eugen Rotaru), „*Uită nostalgia*” (Ion Cristinoiu/ Mihai Dumbravă), „*Mama, doar mama*” (Marius Țeicu/ Eugen Rotaru), „*Ce mică-i vacanța mare*” (Ion Cristinoiu/ Eugen Rotaru) sau „*Păi de ce?*” (Horia Moculescu/ Mihai Maximilian)?! Cum să uităm și cum să nu ne amintim de numai câteva din piesele compuse de

Corina Chiriac pe versurile sale sau ale unor mari textieri precum Mihai Maximilian și Eugen Rotaru – „*Ne cunoaștem din vedere*”, „*Permiteți?*”, „*Rămâne o artistă*”, „*Dragostea-i un bob de rouă*”, „*Nu-mi cere să plec*”, „*Deschid fereastra*”, „*Să nu le spui că ne iubim*”, „*Noapte bună, pe mâine*” sau „*Balada locatorului meu*”.

Corina Chiriac merita de multă vreme un concert precum cel susținut la Sala

Palatului cu ocazia lansării albumului de autor al compozitorului Nicolae Caragia, „*O rochie de mireasă*”. Invitați pe scenă alături de vedetă au fost Marcel Pavel, Cătălin Crișan, tinerele soliste Irina Popa (Trofeul Festivalului Mamaia 2008) și Loredana Ciobotaru (Locul I și Premiul Special la Secțiunea Interpretare la Festivalul Mamaia 2009), Bogdan Ioniță, actorul Horațiu

cu N. Caragia

Mălăele, compozitorul Nicolae Caragia, Fanfara „Valahia”, Corul „Appassionato”, Gelu Voicu și Taraful „Lăutarii din Teleorman”, orchestra „Fantasy Band” și un trio surpriză – Cătălin Josan (câștigătorul primei ediții a emisiunii-concurs Megastar de la Prima TV), Ivan Caragia (Premiul Societății Române de Radiodifuziune, Secțiunea Creație la Festivalul Mamaia 2009) și Pavel Alexandru Parfeni – Pasha (Trofeul Festivalului Internațional de Muzică Ușoară „George Grigoriu”, Brăila, editia 2009 și Premiul I la Festivalul MAMAIA 2009, Secțiunea Creație). A fost o surpriză de care Corina nici măcar nu a știut până la

momentul spectacolului, pregătită de compozitorul Nicolae Caragia. Grupul alcătuit (ad-hoc) din cei trei tineri, talentați și laureați interpreți Cătălin, Pasha și Ivan a interpretat „*Corina, Corina*”, o piesa superbă dedicată cântăreței și compusă de Nicolae Caragia, pe versurile soției sale, textiera Dana Doroftei. Spectacolul-maraton s-a întins pe pe durată de peste trei ore și datorită „înteruperilor” fanilor de toate vârstele care i-au oferit Corinei Chiriac zeci de buchete de flori. Vedeta a fost din păcate nevoită să scurteze programul cu 20 de minute și să renunțe la apariția cu alte două ținute vestimentare, doar pentru ca spectatorii să mai poată prindă ultimul metrou către casă. A oferit însă publicului un final de senzație, cu apariția interpretei îmbrăcată în rochie de mireasă, o creație semnată special pentru ea de Doina Levintza și interpretarea cu bis a piesei „*O rochie de mireasă*”. Cea care a dat numele concertului aniversar și al celui mai nou album ala său.

(Foto: Ioana Chiriță www.ioanachirita.ro)

Woodstock... la București

Florin-Silviu URSULESCU

Agenția Vreau Bilet (condusă de Pepino Popescu) se remarcă permanent prin organizarea unor evenimente cu solidă încărcătură artistică, fie muzicale, fie teatrale lată, agenția (alături de Christian Ratcher) ne-a prilejuit întâlnirea cu legendara formație engleză **Ten Years After**.

În deschidere i-am revăzut pe sibienii de la Riff, cea mai veche formație românească cu activitate permanentă (căci mai vechii Phoenix concertează sporadic); grupul marchează 40 de ani de la înființare printr-un turneu național

(demers rar în ziua de astăzi) – prilej cu care își promovează al 10-lea album (altă performanță) – *Ambuscada*. Ca de obicei, formația condusă de Florin Grigoraș a oferit un show impecabil, cu durata de 52 de minute, axat pe stilul solid blues-rock pe care nu vrea să îl părăsească în favoarea unor sonorități comerciale (așa cum au procedat alte formații de top), stil bazat pe hit-uri vechi, dar și cu piese mai noi. Un semn îmbucurător: chiar și cei care nu le cunoșteau repertoriul i-au ovaționat la final.

După o scurtă pauză necesară pentru schimbarea aparatului, pe scenă și-a făcut apariția grupul britanic, popularizat și printr-o prestație faimoasă la festivalul de la Woodstock, cel care a schimbat percepția tineretului asupra vieții și muzicii. Celebra formație a intrat pe scenă în uralele publicului, salutându-l în limba română, în semn de respect, după care a dat startul unui recital de aproape două ore. Am ascultat piese desprinse de pe cel mai recent LP – „*Evolution*”, ce dă și numele turneului, și cântece precum “Working On The Road”, “I Woke Up This Morning”, “King Of The Blues”, “Hear me Calling”, “I’m Coming On”, “50.000 Miles Beneath My Brain”, “Slip Slide Away”, “I Can’t Keep from Crying Sometimes”, “Reasons Why”; “Choo Choo Mama”; nu au lipsit megahiturile “Love Like A Man”, “I’d Love To Change The World”, “Good Morning Little Schoolgirl” și “I’m Going Home”.

Mulți credeau că fără fostul lider, carismaticul Alvin

Lee, showul nu va mai suna ca... altădată. S-au înșelat - tânărul Joe Gooch nu e cu nimic mai prejos decât celebrul înaintaș și a dovedit-o din plin, atât vocal cât și chitaristic. Despre ceilalți trei componenți, ce să spunem... O energie incredibilă, în ciuda vârstei: o secție ritmică compusă din doi foști colegi de școală acum... 50 de ani! - Leo Lyons – un basist comunicativ și plin de vervă și Ric Lee – baterist percutant și atent, alături de Chick Churchill – virtuoz discret al claviaturilor. Fiecare a susținut câte un moment solistic, în tradiția rockului “clasic”. De remarcat că cei 3 “veterani” sunt extrem de mulțumiți de cooptarea lui Gooch în urmă cu 7 ani. Decor strălucitor, sound perfect, lumini atractive, completând muzicalitatea fără cusur. După ce a trecut printr-o perioadă mai dificilă, formația a revenit treptat în prim plan, susținând peste 200 de concerte în fiecare an, fiind invitată, în calitate de headliner, la toate festivalurile importante de blues-rock.

Atmosfera a devenit incendiară, iar după bis-urile de rigoare, artiștii s-au dovedit nu numai muzicieni de top ci și personalități calde, pozitive: nu s-au grăbit să se întoarcă la hotel, oferind autografe pe tricouri, CD-uri, hârtiuțe, până spre miezul nopții.

Am prezentat multe formații de-a lungul vremii dar nu credeam că voi reuși vreodată să prezint o formație de la Woodstock ! Mulți dintre cei aflați în sală au venit din localități îndepărtate, cumpărând bilete pe internet, dar sala nu a fost

totuși plină, spre regretul meu. Cei absenți au avut ce pierde, un astfel de show nu trebuia ratat; din fericire l-au putut urmări la TVR 2 (filmări impecabile, efectuate de echipa lui Dan Banu), alături de un making-of de primă mână.

Regrete la Sanremo

Liana VÂRCIOROVAN

Nici festivalul de la Sanremo nu mai e ce-a fost... E drept, are public, decoruri, orchestră, fast, dar concertele sunt prea lungi, plictisesc, adorm, datorită și muzicii, dar mai ales faptului că se vorbește foarte mult, plus al momentelor ne-muzicale, destul de numeroase. Fiind ediția a 60-a, ne așteptam la mult mai multe vedete, din Italia și de peste hotare (cum a fost de pildă la ediția a 40-a), dar se pare că și aici criza și-a spus cuvântul. Anul acesta au fost doar Jennifer Lopez (care nu e nici actriță, nici cântăreață, să fim serioși!) și Mary J. Blige, dar și Bob Sinclar, italianca Elisa, Travis Payne – coregraful lui Michael Jackson (mai nou, prin ziare, își aroga această postură o... româncă!), penibila mătușică Susan Boyle (cea de la „Britain Got Talent”), 3 tineri tenori, italianul Francesco Renga, vedetele peninsulare Massimo Ranieri, Riccardo Cocciante, Fiorella Manola, câștigătoarea primei ediții a festivalului, Nilla Pizzi (dar ne așteptam să fie toate gloriile din aceste 6 decenii!), Miguel Bosé, ș.a. Ne-am bucurat să revedem nume ilustre de prezentatori – Paola Banolis, Luca Laurenti (moderatorii ediției precedente), Maurizio Costanzo, Lorella Cuccarini. Au mai fost și 30 de muzicieni carabinieri, dar mai ales tot felul de secvențe fără prea mare legătură cu muzica și mai ales cu festivalul de la Sanremo. Au fost pe scenă, astfel, prințesa Rania a

Ramona Bădescu

Iordaniei, fotbalistul Antonio Cassano, antrenorul Marcello Lippi, regizorul James Cameron și actrița Michelle Rodriguez („Avatar”), baletul de la „Moulin Rouge” (Paris), actorii Cristiana Capodari și Johnny Grove, ș.a.

Ediția actuală a fost prezentată de Antonella Clerici – este evident că toate soluțiile propuse de organizatori în ultimii ani au fost neinspirate, sporindu-ne regretul că la cârma festivalului nu mai este Pippo Baudo sau că nu se apelează la Ramona

Toto Cutugno

Bădescu! Câștigătoare a fost declarată melodia „Per tutte le volte che...”, cântată de foarte tânărul Valerio Scana. La secțiunea „Speranțe” a triumfat Tony Maiello, cu „Il linguaggio de la rosa”. În sfârșit, Premiul criticii, purtând numele unei mari cântărețe dispărute, Mia Martini (se aude la Mamaia?) a fost adjudecat de Malika Ayane („Ricominciamo da qui”). Spicuum din lista participanților: Fabrizio Moro („Non e una canzone), Noemi („Per tutta la vita”), Irene Fornaciari (fiica faimosului Zucchero), alături de legendarul grup Nomadi („Il mondo piange”), câștigătoarea de acum câțiva ani, Povia („La verità”), Enrico Ruggeri („Musica”). N-au fost singurele nume cunoscute, fiindcă și-au încercat șansa și eternul candidat Toto Cutugno („Aeroplane”), Simone Cristicchi („Meno male”), Marco Mengoni („Credimi ancora”), Nino d’Angelo cu Maria Nazionale („Janmo ja”), Arisa („Malamoreno”), Irine Grandi („La cometa di Halley”). Controveraață a fost melodia „Italia amore mio”, cântată de cunoscutul Pupo lături de Emanuelle Filliberto (membru al fostei case regale de Savoia) și de tenorul Luca Canonici. Deși fluierată copios de public (sigur... republican!), melodia a ajuns, surprinzător (și la ei sistemul de vot este alambicat și neconcludent) în finală, alături de cântecele interpretate de Mengoni, Scana, ș.a.

Sigur, mai este nevoie de o perioadă de sedimentare a impresiilor, de reascultare a melodiilor (deși la Sanremo, în cele 4 seri, titlurile s-au tot reluat), dar nu ne putem împiedica să constatăm că anii marilor șlagăre nu par a se mai întoarce, nici la ei!!!

Teatrul Tănase la bilanț

Oana GEORGESCU

Anul 2009 a fost unul excelent pentru Teatrul de Revistă „Constantin Tănase” condus de Alexandru Arșinel, îndrăgitul actor, dar și iscusit manager. Stagiunea 2009 a Teatrului de Revistă „Constantin Tănase” a debutat chiar pe 3 ianuarie 2009 cu spectacolul *„Idolii Femeilor”*, a cărui Premieră a avut loc pe 3 octombrie 2008, spectacol devenit în timp un succes de casă. Spectacolul *„Omul care a văzut moartea”* (regia: Constantin Dicu) s-a reluat după 2 ani de absență (Valentina Fătu, una dintre interpretele în rol principal, a fost în concediu de maternitate), a făcut și face și acum săli pline și este un musical savuros după un libret de Octavian Sava, pe muzica lui Marius Țicu. Așa cum sunt și spectacolele regizate de Bițu Fălticineanu – *„Dai un ban, dar face”, „Scandal în Paradis”, „Nimic despre papagali”, „Bufonii Regelui”, „Nevestele Vesele”, „Întoarcerea Panterei Roz”* sau cele de turneu (din țară și străinătate) *„Poftă bună la Tănase”* și *„Alo, aici Revista”*. Ziua de 9 mai, Ziua Europei a marcat inaugurarea Teatrului de Vară „Constantin Tănase” – Grădina Herăstrău prin concertul extraordinar *„Ascultă, simte, descOPERĂ!”* organizat de Teatrul de Revista „Constantin Tănase” și

au umplut la refuz Grădina de Vară, devenită neîncăpătoare. *„Mi-am rezervat acest drept: să anunț redeschiderea, după 30 de ani a Grădinii de Vară din Herăstrău”* – ne-a spus Alexandru Arșinel. *„Când am preluat-o, gradenele din lemn se degradaseră, iar scena a luat foc. Mai mult, nu erau bani de investiții, iar teatrele și grădina Boema abia supraviețuiau. După*

Baletul teatrului

’89, Teatrul de Vară, aflat inițial în subordinea Teatrului de Revistă, a fost dat în custodie Muzeului Satului, pentru ca, din 2000, să revină înapoi la Revistă. Am purtat primele discuții cu primarul de atunci al Bucureștilor, Traian Băsescu, referitor la consolidarea Sălii Savoy de pe Calea Victoriei și a Grădinii de Vară din Herăstrău. Lucrările au demarat în 2003, iar în 2008 au fost aproape finalizate, cheltuindu-se aproximativ 2 milioane de euro pentru renovare. Acum este cea mai frumoasă grădină de vară din țară». Invitat de

Al. Arșinel, înconjurat de Miss-uri și... invidiat de B. Fălticineanu

Asociația Tinerilor din România Pentru Cultură și Normalitate. Cuvântul de deschidere i-a aparținut directorului Alexandru Arșinel, care a și susținut un recital în aplauzele celor peste 2.500 de spectatori ce

onoare a fost Vlad Miriță alături de care au evoluat nume consacrate ale scenei lirice din România - mezzosoprana Maria Jinga și baritonul Iordache Basalic, dar și LaGaylia Frazier din Suedia. Frumoasa interpretă și actriță Ramona Bădescu i-a fost alături pe scenă actorului Alexandru Arșinel ca prezentator și a interpretat un duet cu Vlad Miriță acompaniați de o orchestră de 80 de tineri instrumentiști și de Corul de Cameră „Accoustic” dirijat de Daniel Jinga.

În perioada 14-16 iunie au avut loc manifestările cultural-artistice dedicate celui de-al X-lea Congres Internațional de Dacologie cu tema „EMINESCU 2009”, eveniment care a comemorat 120 de ani de la moartea marelui poet. Programul acestui Proiect Cultural a inclus și organizarea de către Societatea Cultural-Istorică DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY (preș.

Napoleon Săvescu) a unui spectacol de excepție la Grădina de Vară „Herăstrău”, în colaborare cu Teatrul de Revistă. Ziua de 4 iulie a marcat tot la Grădina „Herăstrău” Premiera Estivală *“Nimic despre papagal”*. Deși pare de necrezut, Teatrul Tănase a jucat toată vara, artiștii evoluând și în cadrul Programelor Culturale „Cartier de Vară” și “București COOLtural” organizate de Primăria Bucureștilor la Grădina „Herăstrău”, în toate parcurile bucureștene și la Sala Rapsodia.

ZILELE BUCUREȘTILOR – 550 de ANI a fost o altă manifestare cultural-artistică unde Teatrul de Revistă a ținut capul de afiș și care a culminat pe 20 septembrie cu inaugurarea Sălii SAVOY din calea Victoriei 33-35. Au fost prezenți atunci Președintele României – Traian Băsescu însoțit de soția sa Maria, Primarul General Sorin Oprescu, Margareta Pâslaru, actorii Horia Șerbănescu, Mircea Albulescu, George Ivașcu, Georgiana și Ivan Patzaichin, Octavian Bellu, Andreea Esca și Alexandre Eram, alături de laureatele unor Finale Mondiale ale unor concursuri de frumusețe. Aceștia au asistat la un spectacol-colaj alcătuit din cele mai reprezentative momente artistice din Stagiunea 2009. Mutarea propriu-zisă va avea loc însă în luna aprilie și va fi marcată de două premiere: comedia muzicală „O premieră furtunoasă” de Marius Țicu și Octavian Sava (regia Cezar Ghioca), cu Valentin Teodosiu și Adriana Trandafir în rolurile principale, și „Aplauze, Aplauze” (regia Bițu Fălticineanu), spectacol dedicat celor peste 30 de ani de carieră a cuplului Stela Popescu-Alexandru Arșinel. Turneele efectuate în Spania, Israel și Rep.Moldova au fost o încununare a Programului

„Români pentru Români” inițiat cu câțiva ani în urmă de Teatrul de Revistă „Constantin Tănase” și Primăria Municipiului București.

Începutul lunii decembrie a marcat un eveniment special în cariera interpretului Alexandru Arșinel: lansarea la Restaurantul „Allhambra” al Biancăi și lui Marian Sârbu a două albume intitulate „EVERGREEN” și „CÂNTECE DE

M. Pâslaru, Al. Arșinel, N. Lăzărescu

CRĂCIUN” (Casa de Discuri „Electrecord”). Bianca, solistă a Trupeii Exclussiv, este și acțiță a Teatrului de Revistă. Cea de-a X-a ediție a Trofeului „MIHAI MAXIMILIAN” acordat de Fundatia STELAR a Stelei Popescu și a lui Alexandru Arșinel i-a avut ca laureați cu Premii de Excelență pe Margareta Pâslaru și pe regizorul Bițu Fălticineanu. Toate aceste realizări ale unui an excepțional au fost răsplătite cu o serie de Premii, Distincții și Trofee obținute în 2009 de Teatrul de Revistă „Cosntantin Tănase”, de colectivul acestuia și de directorul Alexandru Arșinel, din nou pe podium alături de Stela Popescu la Gala “Zece pentru România”: Premiul Special pentru SHOW-BIZ (Gala CONFIDENȚIAL Media - Sectiunea SHOWBIZ), Premiul Special “CEI MAI DE ÎNCREDERE ROMÂNI” - Stela Popescu și Alexandru Arșinel, Premiul

Revistei CONFIDENȚIAL pentru SHOWBIZ acordat cuplului Stela Popescu și Alexandru Arșinel, Premiul pentru MANAGEMENT TEATRAL acordat de Revista “ACTUALITATEA MUZICALĂ” a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, Premiul de Excelență pentru Alexandru Arșinel la Gala Anului “EROII din RING” organizată de cotidianul RING la 1 AN de la apariție, Premiul Special la Gala “CELEBRITĂȚILE ANULUI”, Gala Premiilor VIP care a sărbătorit *“Performanța în echipă”* și Premiul Revistei VIP acordat directorului Alexandru Arșinel pentru deschiderea Grădinii de Vară “HERĂSTRĂU”, PREMIUL “OMUL ANULUI 2009 – 10 pentru ROMÂNIA, 10 pentru ISRAEL” acordat actorului Alexandru Arșinel de către CENTRUL CULTURAL ISRAELIANO-ROMÂN cu ocazia turneului efectuat în Israel sau PREMIILE Anului 2009 pentru ARTĂ și CULTURĂ acordate directorului Alexandru

Stela Popescu

Arșinel și colectivului Teatrului de Revistă “Constantin Tănase” de către Comisia de Cultură a Primăriei Municipiului București. (Foto: Gabriel Boholț, Dragoș

Jula și prietenii

Ana-Maria SZABO

Am scris în dese rânduri despre uimitoarele spectacole de la Teatrul muzical „Nae Leonard”, intitulate „Alexandru Jula și prietenii”. Din păcate, din

Al. Jula și grupul Alesis

motive probabil de natură economică, după câțiva ani incredibila șansă a gălățenilor de a se întâlni cu toate vedetele muzicii românești a încetat. În schimb, există la postul local TV Galați o emisiune săptămânală cu același titlu, unde din nou același inepuizabil și veșnic tânăr Alexandru Jula invită artiști de valoare din toată țara. Și iarăși ne vine pe buze întrebarea: „De ce la Galați Jula poate și la București nici o televiziune nu are o inițiativă similară?": jos pălăria pentru tot ce face remarcabilul artist pentru muzica românească în general! Ne spunea la ultima noastră întâlnire că una din emisiunile lui anterioare, având-o ca protagonistă pe Marina Voica, s-a difuzat de câteva ori și la TVR Iași. Poate le va prelua și TVR... București, tot nu se face nimic la postul public pentru artiștii reputați! La

Mădălina Manole - come-back

Dorin MANEA

La scurt timp după ce a devenit mămică pentru prima oară, Mădălina Manole își pregătește cu minuțiozitate come-back-ul pe scena muzicală românească.

După o perioadă în care artista și-a dedicat în totalitate timpul băiețelului ei Petru, în urmă cu câteva zile artista a terminat înregistrările pentru noul său album pe care îl va lansa împreună cu MediaPro Music la începutul acestui an.

„Mă pregătesc de un *refresh*

pentru tot ce înseamnă muzica pe care simt să o cânt acum dar și pentru imagine. Vin cu melodii noi, câteva cântate în limba engleză, în care se vor regăsi îndrăgostiții, o nouă față a site-ului madalinamanole.ro și pregătesc concertele de lansare a materialului nou în mai multe orașe.”, povestește artista.

Albumul se va intitula „09 Mădălina Manole” și va conține 12 piese alese cu atenție, 9 în limba română și 3 în

ediția la care am fost prezenți, invitați au fost Alina și Romeo Negoiasă, liderii formației Alesis. După cum se știe, aceștia colaborează fructuos cu Irina Loghin, Fuego, Marina Voica, Gabriel Dorobanțu, Adrian Enache, dar au și prestații independente extrem de apreciate. Proaspăt întorși de la Chișinău, unde reputaseră un adevărat triumf, cei doi câmpineni au făcut un adevărat tur de forță, interpretând nu mai puțin de 12 piese în cele 2 ore de emisiune! În rest, au fost zeci de telefoane, concursuri la care s-au câștigat CD-uri cu Alesis, dar mai ales mesaje de simpatie pentru Jula și invitații săi, care au putut constata cât de cunoscuți și îndrăgiți sunt și în județele Galați, Brăila, Tulcea, Vrancea. Am reascultat piese cunoscute ale formației Alesis, cum ar fi „Bună seara, dragi români!” (prelucrare după *Rapsodia I* de G. Enescu), „Cu prieteni lângă tine”, „Ce frumoasă ești tu, lume!”, „Părinții”, „Suflet de român”, „La mulți ani”, dar și preluări ce pun în valoare vocea de excepție a Alinei: un colaj Maria Tănase, un altul internațional, potpuriu de sârbe din Muntenia, „Inimă de dor, nu știi” (I. Sărăroiu), „Moldovenească” și un video-clip plin de culoare cu piesa „Șaraiman” (R. Puceanu).

Timp de 2 ore în fiecare sâmbătă, de la 15 la 17, Alexandru Jula aduce în casele oamenilor, cu generozitate și colegialitate, la TV Galați, talentul artiștilor importanți ai țării. Dacă am putea, sincer, l-am „transfera” la București!

engleză, perfecte pentru cei care trăiesc povești de iubire.

Concert in the Sky

Oana GEORGESCU

A lua cina suspendat în aer, a participa la un meeting, a viziona un concert sau un spectacol, o competiție sportivă sau o cursă de Formula 1 suspendat la 50 de metri deasupra pământului este un concept inedit, dezvoltat de către belgianul David Ghysels și prezent în aproape 30 de țări din întreaga lume. Din această vară și românii se vor putea bucura de experiența unică numită simbolic "Dinner in the Sky".

"Este destinat celor care doresc să transforme un lunch sau un dejun, o întâlnire obișnuită, vizionarea unui eveniment sau audiția unui recital sau concert, într-un moment inedit care se poate modifica după imaginația fiecăruia

Evident, dacă evenimentul este de anvergură (mai ales în cazul concertelor și curselor auto), în

faptul ca acest concept are un caracter aparte, pentru "Dinner in the Sky" există exclusivitate pe piața

același loc pot fi amplasate mai multe astfel de mese. "Investiția inițială este un aspect confidențial prin contractul semnat cu furnizorul și creatorul conceptului, însă investiția de bază, adică masa

românească de entertainment.

propriu-zisă, c o s t ă aproximativ 150.000 de euro" - declara O v i d i u Barbier, partener alături de Cătălin Dumitrescu în această veritabilă afacere. La aceasta sumă se adaugă costuri de logistică, personal școlarizat în Belgia, instructori din partea furnizorului, contracte de închiriere cu companii de macarale și de pază, ambulanță, autorizații, teste, generatoare și racorduri electrice, toalete ecologice, corturi, fotografi, operatori și ansambluri de primire. Organizatorii colaborează cu INMH care monitorizează permanent direcția și viteza vânturilor, foarte importantă pe perioada desfășurării evenimentului. Având în vedere

Primele concerte, recitaluri și audiții muzicale la înălțime au avut loc la Bruxelles, în Belgia, țara de origine a creatorului său, care a reușit să exporte acest concept în 26 țări de europene și în SUA. Care, să recunoaștem, este și va rămâne unic pentru toți aceia care își pot petrece cel puțin o oră în...aer, într-o atmosferă de poveste. "Pe lângă lunch-urile obișnuite și chiar dacă nici un eveniment nu va semăna cu altul, acest concept dorește să ofere împlinirea unui vis, o aventură căreia nu-i poți rezista sau clipe magice, de neuitat" – a adăugat Ovidiu Barbier. "Evenimentele cultural-artistice pe care le vom organiza frecvent sau personalitățile invitate din diferite domenii se vor afla la propriu la...înălțime, iar noi vom arăta Europei și lumii adevăratele valori și locurile deosebite ale Bucureștilor și ale României. Pentru că DITS este o afacere mobilă pe care o vom lansa oficial la începutul lunii mai".

în *Breakfast in The Sky*, *Lunch in The Sky*, *Cocktail's in The Sky*, *Meeting in The Sky*, *Black Jack in The Sky Café in the sky* sau *Music in The Sky*

Un astfel de eveniment are loc pe o "masă" suspendată la minimum 50 metri, amplasată oriunde sunt 500 mp, disponibilă pentru o sesiune de 8 ore, pentru 22 de persoane și 3 oameni din personal și care poate fi împărțită sau personalizată în raport cu dorințele și imaginația clientului.

logistică, personal școlarizat în Belgia, instructori din partea furnizorului, contracte de închiriere cu companii de macarale și de pază, ambulanță, autorizații, teste, generatoare și racorduri electrice, toalete ecologice, corturi, fotografi, operatori și ansambluri de primire. Organizatorii colaborează cu INMH care monitorizează permanent direcția și viteza vânturilor, foarte importantă pe perioada desfășurării evenimentului. Având în vedere

Trebuie să recunoaștem însă că posibilitatea de a asculta un virtuoz instrumentist și chiar un concert susținut de o miniorchestra, suspendați deasupra orașului, este unică.

Foto: dinnerinthesky.ro

Alina din Craiova

Marius GHERMAN

Ne aducem aminte că, atunci când s-a lansat la un concurs inter-județean la TVR, Ramona Bădescu avea 4-5 ani și cântecul, aparținând tatălui său, compozitorul Cristel Bădescu, se chema "Sunt Ramona din Craiova". Iată că acum a apărut la orizont o altă olteancă talentată foc, adevărată colecționară de premii. Am remarcat-o la câteva concursuri importante pentru copii și am aplaudat-o la Sala Palatului, în spectacolul aniversar Jolt Kerestely, unde a dat viață emoționant unor creații ale compozitorului.

Alina-Manuela Păun s-a născut la 17 octombrie 1995 la Craiova și are talente artistice multiple, pe care părinții i le cultivă de mică. Astfel, a făcut dans sportiv, cursuri de foto-modele, dansuri populare și studiază pianul. Cele mai mari succese din cariera ei, care numără 7 ani, sunt legate de creațiile în primă audiție pe care i le-a încredințat Jolt Kerestely – "Ne învățați" (în varianta engleză – "You're Teaching Us") și "Vine iarăși ciroul", care i-au adus trofeul festivalului internațional "Aurora boreală" de la Ruse (Bulgaria), premiul I la concursul "Mini Mega Star" (București), Trofeul festivalului internațional "Delfinul de aur" (Năvodari), Trofeul la "Ursulețul de aur" (Baia-Mare). Amuzat, dar și perplex, compozitorul ne spunea că piesa care i-a adus atâtea succese peste hotare n-a fost destul de bună pentru... „Mamaia copiilor”!! Să ne mai mirăm, când acolo, în fruntea juriului este un poet, nu un om de muzică? În octombrie 2008, Alina Păun a lansat un CD incluzând toate piesele premiate la festivalurile naționale și internaționale la care a luat parte, compuse de Jolt Kerestely pe versuri de Viorela Filip și Marian Stere. A fost anul în care era cât pe-acți să ajungă, așa cum spera, în finala Eurovision Junior, obținând al treilea punctaj în finala națională, cu melodia "Voi cânta pe Broadway", ceea ce îi dorim din inimă să se împlinescă într-o bună zi!

Întorcându-mă pe firul timpului, revenim la vitrina cu

trofee a micuței campioane, descoperind aici că a mai câștigat și Trofeul "Flori de gheață" (București), Premiul I și Premiul special Radio România la "Mamaia copiilor", Premiul II la festivalul internațional "Ti amo" (Onești), Trofeul "Suflet de stea" (Aleșd), Trofeul la Craiova, un premiu special la Costinești, un premiu III la "Mamaia copiilor", alte premii I la Năvodari, Pucioasa, San Nicandro Carganico (Italia), Baia-Mare, București, Techirghiol, Craiova – o sumedenie de premii II. Cel mai puțin a primit o mențiune pe când avea 8 ani!

Micuța vedetă este binecunoscută de la posturile de televiziune și din presă, piesele sale circulă pe *you tube*.

Este vorba de cântece cum ar fi "Valsul vrăjitor" de Gigi Rădulescu, "Coșarul" de N. Kirculescu, "La zoo" de Gabriela Sauciu Cicone, "De-ar fi dorul" de Cornel Fugaru, "Moș Crăciun" de Marcel Iorga, dar mai ales piesele de Jolt Kerestely de pe albumul amintit: *În pas de step, Floare ce visează, Trenul cu vise, Rugă pentru El* (inclusiv în duet cu Cătălin Crișan), *Am să fiu cântăreață* - plus, firește, cele trei hit-uri deja amintite. Îi admiră în mod deosebit pe Ștefan Bănică jr., Christina Aguilera, Sarah Vaughn, Céline Dion, Mariah Carey (după cum se vede, nu are idoli între solistele de la noi!). Important este că Alina dovedește seriozitate, fiind o perfecționistă marcată de disciplină. Profesorul ei de la clasa de muzică ușoară a Palatului Copiilor din Craiova, Dumitru Iliuță, are numai cuvinte de laudă la adresa ei. Unul din membrii juriului a caracterizat-o drept "frumoasă, talentată, originală, cu o voce de excepție"; Alina Păun ar trebui să confirme acum și la nivelul adolescentin premiile obținute și aprecierile superlative.

Superstaruri

Mihai CHIHER

Asociația Artmed a organizat la Bacău o nouă ediție a unui festival internațional pornit cu mari ambiții anul trecut, „Superstar Fest”. Conurenți din mai multe țări, un imn frumos, program variat

Alina Tuduriu

(momente coregrafice cu grupul Klass Dance), petreceri și tombole pentru invitați. Sala Ateneului din Bacău a fost martora unor evoluții promițătoare, în fața unui juriu condus de compozitorul Marius Țeicu, alături de care au „oficiat” tânără solistă Aida Borovină (credem însă că mai are până la a emite opinii de specialitate...), o profesoară de muzică, un redactor de la TVR Iași (dar acest post nu a filmat, cum era normal!) și 3 reprezentanți ai unor festivaluri internaționale din Macedonia, Ucraina și Georgia.

A fost un tur de forță pentru juriu, fiindcă au fost audiați numeroși concurenți. La categoria cea mai mică, 6-8 ani, a câștigat cunoscutul Ștefan Atârgovițoae, în timp ce la 9-10 ani românii s-au înclinat în fața lui Kristian Demjanski. La 11-12 bucureșteana Andrada Popa (cu piesa lui George Natsis „Mai stai”) a reușit să devanseze soliste cu palmares, cum ar fi Andreea Pavăl, Codruța Barariu, Denisa Cioată, Andreea Bezărau. După evoluția convingătoare din finala selecției naționale Eurovision Junior, Georgiana Blăgescu din Piatra-Neamț, Georgia Acatriei, de la 9-10 ani.

cum ar fi Andrei Liocă sau Mihaela Chisnencu (Rep. Moldova). A fost introdusă și atractiva secțiune Grupuri, dominată de Andrada (Popa) și Andrei (Loică), cu o versiune interesantă, semnată G. Natsis, a poeziei lui Grigore Vieru „Ca prima oară” (se cunoaște și marele șlagăr al lui Ion Aldea Teodorovici pe același text). Pe locul II, „la mustață”, s-a clasat grupul Superstar din Bacău, cu „Generația noastră” de Romeo Cozma; alături de Andreea Pavăl a evoluat cu aplomb simpatica prezentatoare a festivalului, Andreea Tuduriu (ea a dat viață și imnului manifestării). Pe locul 3, Diaden din Focșani – cu gemenele Diana și Denisa Simion („Dă, Doamne, cântec” de V. Gavrilă). Trofeul a revenit unei alte reprezentante a valoroasei școli de la Piatra-Neamț, Georgia Acatriei, de la 9-10 ani.

La Bacău, ne-am bucurat să urmărim adevărate speranțe ale muzicii ușoare românești, care au dat viață convingător unor creații semnate Ion Cristinoiu, Virgil Popescu, Ion Aldea Teodorovici, Eugen Ungureanu, Nicolae Caragia, Cristian Faur, Bujor Mișcuța, Zoia Alecu, Gabriel Băruță, Jolt Kerestely, Laura Stoica, Marius Țeicu. Copii, creșteți mai repede, avem nevoie de voi!

Cornel Fugaru și SINCRO...

„...de la Beat la Rock”, așa a intrat în primăvară emisiunea „Remix” difuzată de TVR Cultural duminica, o datorie de ani de zile întinsă pe două episoade. Marea problemă au constituit-o interviurile, pentru că prin „Sincron”, în perioada 1963-1978 au trecut mulți instrumentiști, nu oarecare. Din prima perioadă beat păstrăm cu sfințenie declarațiile chitariștilor Alexandru Arion și Dan Voinescu, la care am adăugat liderii – Cornel Fugaru (solist, organist și compozitor) respectiv Emil Kost, eminența blondă, omul din umbră a cărei voință a fost la început! În ultimul moment l-am prins pe Șabin Pautza (background vocal alături de Voicu Enăchescu și Gabi Purdea!), iar cu roluri episodice (dar notabile de fiecare dată în context) pe chitaristul Doru Tușiș (care a înregistrat materialul pentru discurile licențiate de Amiga) și bateristul Ion Cristian.

Refrenele etno „Sincron” răsună și astăzi, re-mixate de puștani care încearcă să prindă din urmă trendul care a făcut furori atunci, ca și după 1989! Mai puțini știau că acestea au apărut în urma unei interziceri de a mai cânta în engleză, la TVR, în direct (pentru că altfel Electrecord a editat și un EP cu preluări, cele două cu scandal înregistrate așadar ca la mama lor)! Iar dacă formulei beat i se mai poate reproșa tehnic câte ceva (instrumentele fiind manufacturate de Arion, dealtfel cu efecte benefice în

sound-ul de început), imprimările cu cei doi regretați saxofoniști Ștefan și Ion Berindei stau în picioare peste decenii, secole! Din păcate, aceștia n-au cântat mai mult de un an, emigrând la sfârșitul turneului în Israel din 1969.

În 2004, când emisiunea „Atenție, se cântă!” prezidată de Horia Moculescu a pus în scena Sălii Radio concertul aniversar „Cornel Fugaru-40 de ani”, a fost editat un cvadruplu CD cu foarte multe restituiri „Sincron” pe două dintre discuri, precum și cartea biografică scrisă de Oana Georgescu. În emisiunea tv, avizații au descoperit încă cel puțin 10 piese, majoritatea aparținând celei de-a doua formule de aur – aceea cu chitariștii Silviu Hera și Gerhard Gerl plus basistul solist Mircea Tudoran! Pe ei nici nu i-am avut intervievați, din păcate, ceea ce crește mult șansele de a reveni asupra celui de-al doilea episod (nu-i vorbă că

Eugen Ungureanu

FAVORIT
TELEVIZIUNEA CÂȘTECELOR NOASTRE

In fiecare Vineri ora 18.00:
Star Musik cu Eugen Ungureanu
si reluare sambata
ora 10.00 dimineata

www.tvbucuresti.com

nici în primul n-am epuizat filmările la dispoziție). Cât despre primul team, am montat în premieră cele trei colinde adaptate beat, înregistrări din Radio nedifuzate într-o perioadă în care încă nu se lua vacanțe de Crăciun!

Rămâne pe retina melomanilor, firește, filmul „Împușcături pe portativ” cu Margareta Pâslaru și Nancy Holloway, din 1967, dar nu se putea să nu amintesc musai și de prima încercare, din același an – un scurtmetraj numit „8 minute de vis” – de iterare a atmosferei chitarelor electrice din anii '60, detonate de „The Shadows” și al lor film epocal „The Young Ones”! România (comunistă!) de atunci, atât cât apare în cele două pelicule (dar și în filmările TVR cu „Sincron”) ar trebui să dea mai mult de gândit contemporanilor. Ce să mai spun despre Mircea Plopschi, prietenul din copilărie al lui Fugaru, care s-a lansat în Brazilia, practic în același timp, cu gloria beat sudamericană „The Fevers”, cu aceeași preluare „Wooly Bully”, saxofonistul urmând o carieră de producător strălucitoare, până în poziția de vicepreședinte Sony!

Dincolo de toate, rămâne personalitatea unică a muzicianului Cornel Fugaru (indiferent de câte concursuri a câștigat în următoarea carieră solo) care, înainte de a vota cu muzica ușoară, a fost un rocker cu acel spirit liber unic, refuzând compromisurile dar păstrând muzica la cote superlative.

Doru IONESCU

Vunk - "DAU ALARMA!"

La trei luni de la lansarea videoclipului "La orice oră", Vunk revine cu un nou single și un nou clip menit să transmită un mesaj puternic. "Dau alarma!", piesa pentru cei care mai cred încă în asemănări și nu în deosebiri, se bucură de un videoclip filmat pe velodromul stadionului Dinamo din București, avându-l în rolul principal pe Andrei, un băiat de 17 ani, bolnav de autism.

"Videoclipul este semnalul nostru de alarmă față de cei care întorc spatele celor care au nevoie de ajutor. Față de cei care închid ochii atunci când văd un om bolnav. Față de cei care cred că lumea noastră este mai bună sau mai frumoasă decât lumea celor care suferă de autism", a declarat Cornel Ilie.

Lansarea noului clip a avut loc pe 09.09.09 la ora 9 pm, pe site-ul oficial www.vunk.ro. Va putea fi văzută pe site și a doua variantă de videoclip făcută în întregime de fanii trupei, cu ajutorul echipei de la homemade.ro, în urma concursului "Tu faci următorul clip Vunk".

Sorin BANU

Voiculeț sufletist

Întors de curând din America, locul în care a pregătit o inedită colaborare împreună cu Cirque du Soleil, muzicianul Nicolae Voiculeț se alătură micuțului Theodor Rădulescu, un copil nevăzător dar cu un talent muzical deosebit, care la numai 8 anișori stăpânește ca un maestru arta pianului.

Evenimentul a avut loc în foaierea Filarmonicii Banatul din Timișoara, unde Nicolae Voiculeț i-a îndeplinit lui Theodor un vis mult așteptat, acesta primind în dar un nai profesionist. "Toate

instrumentele au ceva special. Pianul te dezvoltă armonic, dar naiul te hrănește, îți dă aripi", declară muzicianul.

Nicolae Voiculeț nu se află la primele manifestări de acest gen, ci și-a dedicat viața și muzica activităților caritabile. Astfel, a organizat un turneu în Statele Unite ale Americii pentru sinistrații din România, în urma dezastrelor produse de inundații. A participat la un concert de solidaritate în beneficiul victimelor inundațiilor din SUA și România, susținut la Boston. A participat la concertul umanitar de la Chicago, pentru strângere de fonduri în vederea construirii unei clinici în New Orleans după uraganul Katrina. Acum pregătește un

concert inedit, care vine în întâmpinarea copiilor neajutorați dar cu talente muzicale deosebite.

„Mulțumesc Clubului Lions din Timișoara, iar marelui fotbalist și prieten, Dorinel Munteanu, îi mulțumesc pentru tot suportul lui de a face posibil realizarea acestui vis” declară artistul.

Gabi MATEI

Șerban de la Animal X - "Omul Verde"

După ce și-a adjudecat titlul de Ambasador al Mediului în campania Play to Stop – Europe for Climate inițiată de Comisia Europeană și MTV Networks International, Șerban Copot, alias Hienă, de la Animal X, artist MediaPro Music, membru fondator al ONG-ului Generația Verde, organizație neguvernamentală independentă, apolitică, nepartizană și non-profit ce funcționează în spiritul protejării și regenerării mediului înconjurător, a fost nominalizat în cadrul celei de a III-a ediții a Galei Premiilor Revistei Infomediul Europa la premiul „Omul Verde”, eveniment organizat de către

Grupul de presă Reporter, sub patronajul Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, Gărzii de Mediu și Administrației Fondului pentru Mediu.

Surpriză, Șerban și-a adjudecat cel mai important premiu al seriei, "Premiul Cel Mare" pentru acțiuni cu ecou notabil în domeniul protejării mediului înconjurător. "Să fii verde înseamnă să privești către viitor, înseamnă speranța că România se va putea mobiliza în timp util pentru a putea contribui concret la efortul internațional de luptă cu schimbările climatice", declară Șerban.

Dorin MANEA

Andreea Bălan În... musicaluri

Daniel LUNGU

De anul trecut, Andreea Bălan a schimbat structura show-urilor pe care le prezintă pe scenă. Din dorința de a oferi un spectacol cât mai complex, cântăreața-dansatoare oferă spectatorilor șansa de a retrăi atmosfera din musicaluri precum *Moulin Rouge*, *Chicago*, *Mamma Mia* sau *Nine*.

Andreea le propune organizatorilor de concerte patru variante de spectacol: show Andreea Bălan, show Andreea B

și Petrișor, show-ul special de nuntă și Lecția de dans. De fapt, fiecare "pachet" se transformă într-un spectacol de revistă cu multe costumații și stiluri de dans.

Pentru primele două show-uri enumerate mai sus, Andreea schimbă 9 ținute, apoi ea și fetele sale se costumează, în câteva secunde, în alte ținute. În acest timp, coregraful și

entertainer-ul Bursucu' pregătește publicul pentru ceea ce urmează.

La show-ul interactiv "Lecția de dans", AB schimbă 12 ținute, având rochii speciale pentru salsa, samba și rock&roll la dansurile pe care le prezintă împreună cu Petrișor Ruge. În același timp, dansatoarele Andreei îmbracă ținutele pentru dansurile charleston, tango și costum popular pentru Călușarii.

Momentul surpriză al show-ului îl reprezintă dansul arăbesc – cu ingrediente cum ar fi ritmuri orientale, salbe, costume de cadâne și mișcări de Bollywood.

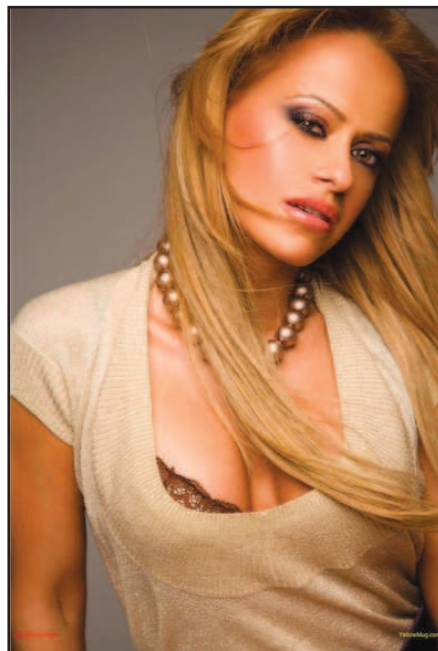
Andreea declară: "În 2010, nu promovez un album, ci melodiile lansate în ultimele luni". Site oficial: www.andreeabalan.ro

Anda Adam – single, clip, Eurovision

Anda Adam, împreună cu MediaPro Music, a lansat un single intitulat "My Love On You", iar la mai puțin de 24 de ore de la postarea sa pe youtube, "My Love On You" a avut peste 4.000 de viewuri. Este o melodie de clubbing, un stil diferit de cel cu care Anda și-a obișnuit până acum publicul și totuși o piesă care i-a atras noi admiratori.

O croma imensă, ținute extravagante și coregrafii senzuale, acestea sunt câteva elemente esențiale pentru un videoclip reușit, de data aceasta unul de imagine, primul de acest gen din cariera artistei, sub atenta supraveghere a regizorului Iulian Moga. Așadar single-ul se bucură acum și de un videoclip viu care ne-o prezintă pe Anda Adam într-o ipostază nouă, plină de senzualitate. "Mi-a plăcut foarte tare scenariul propus de Iulian, mai ales că nu mai făcusem până acum un clip de imagine 100%", mărturisește artista.

Cântecul este compus de Mihai Ristea,

unul dintre membrii trupei Montuga și este piesa ce marchează reinventarea Andei Adam, transformare ce subliniază încă o dată versatilitatea artistei și dorința sa de a fi mereu actuală, în concordanță cu tendințele pieței muzicale.

Împreună cu Connect-R și piesa "Surrender" compusă de Zoltan Pop (Zozo) și Răzvan Matache (Zrecords), Anda Adam se află printre cei 16 artiști aleși de juriu pentru Selecția Națională - Eurovision 2010. "Este pentru prima oară când particip la Eurovision și nu pot spune că mi-am pus toate speranțele în asta. Cel mai important este să știm că am marcat și acest punct în cariera noastră și că am făcut-o așa cum trebuie", spune Anda.

Sorin BANU

Flash intern

Anton MIHAI

În urmă cu câteva săptămâni anunțam succesul piesei "Hot" în topul Billboard - Hot Dance Airplay. Acum a venit rândul Marii Britanii, topul cu cele mai cântate piese în cluburi afișând un nou number one, și anume "Hot" ! Iar melodia a început să aibă difuzări și la BBC RADIO ONE. Reușitele din Statele Unite și Marea Britanie fac din **INNA** cel mai bun artist român al momentului la nivel internațional. Succesul reputat de Inna alături de producătorii ei Play&Win și casa de discuri Roton plasează muzica românească într-o galerie selectă.

Fetele visează la Mr. Right. Pentru **ROXY ROCKS** (ex-Heaven), care i-a schițat deja profilul în videoclipul Mr. Right, el trebuie să fie înainte de toate,

Roxy Rocks

talentat. Roton și Roxy Rocks au plecat în căutarea lui Mr. Right alături de echipa . Cântă sau dansează bine? Are talent la scris? Dese-nează frumos?

DJ LAYLA a devenit artista favorită a rușilor: piesa "Single Lady" a urcat pe locul 1 în clasamentul celui mai mare radio din Rusia - Europa Plus Moscow. Artista a

bifat încă un succes al unui proiect românesc în afara țării, demonstrând ca și în România se face muzică de top. Ea promovează noul single "City of Sleeping Hearts". La sesiunea foto oficială pentru noul single a putut fi admirată alături de artistă și noua "voce" - Dee-Dee (Deea Megastar). "Ca urmare a acestei reușite, în acest moment ducem tratative pentru semnarea unui contract de booking atât pentru Rusia, cât și pentru piața internațională" - declară producătorul muzical al proiectului, Radu Sârbu.

AKCENT, unul dintre cele mai de succes proiecte românești la nivel internațional, a pornit anul 2010 cu dreptul lansând un nou single - „Make Me Shiver (Wanna Lick Your Ear)”, creație Adrian Sana, cu versuri provocatoare lăsând frâu liber imaginației. Videoclipul, a cărui regie este semnată de Iulian Moga, prezintă o altă față a băieților de la Akcent, schimbarea fiind evidentă și în sound-ul piesei. Noul an se anunță

unul plin pentru băieți: Adi, Mihai și Sorin au început anul pe scenă, în Azerbaidjian iar agenda de concerte internaționale a trupei este plină, anunțându-se evenimente în Germania, Turcia, Rusia, Polonia, Egipt.

Totul a pornit în 1996 în Brașov, cu doi liceeni - Florin și Mihai. "Am fost surprinși de modul în care Anya a decis să plece. Ne cerem scuze că albumul la care munceam de aproape 2 ani nu va apărea în primăvară. Luăm totul de la zero! Din luna martie 2010

Inna

concertele live **Hi-Q** vor fi prezentate într-o formulă nouă, la band adăugându-se două voci feminine"- declară Florin Grozea și Mihai Sturzu Hi-Q

Formația **BERE GRATIS** anunță încetarea colaborării cu Vlad Vedes (chitară) și Nicu Avram (bass). Din respect pentru timpul petrecut împreună și contribuția foștilor noștri colegi la muzica Bere Gratis alegem să nu comentăm motivele acestei despărțiri. În perioada imediat următoare, formația va activa în formula: Mihai Georgescu - solist vocal, Robert Anghelescu - clape, Marian Săracu - tobe, Marius Bob - chitară (colaborator) și Radu Vastag - bass (colaborator). Mulțumim presei pentru tot ce a făcut pentru noi în cei aproape 12 ani de Bere Gratis.

SMILEY și-a lansat site-ul oficial - . Noul single "Plec pe Marte" - o colaborare cu Cheloo de la Paraziții a intrat deja în playlist-ul tuturor posturilor radio. Piesa va fi inclusă pe primul dintre cele două albume semnate Smiley - primul fiind acustic și cel de-al doilea electro.

"Morena"- piesa creată de **TOM BOXER**, combinația dintre ritmul de club și vocea senzuală a **ANTONIEI**, a cucerit inimile ascultătorilor, fiind cea mai difuzată piesă românească a momentului. A fost filmat și videoclipul piesei. Cântecele anunță apariția celui de-al treilea album semnat Tom Boxer, cel care semnează și regia clipului.

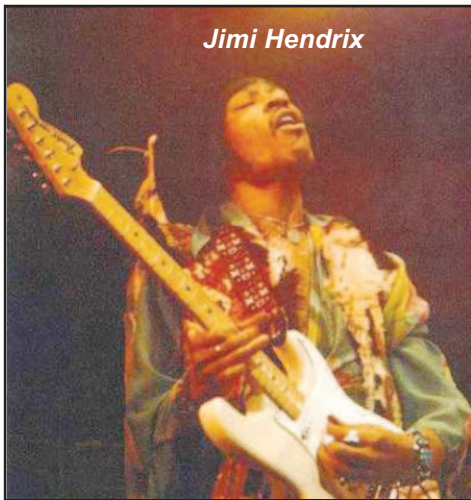
După Montuga, Nexx, Marius Nedelcu, Sophia, casa de discuri MediaPro Music scoate la rampă un nou proiect muzical: LLP & John Puzzle feat. Criss-T, formula de 3 care aduce pe lângă un sound inovator și un produs de calitate occidentală. Piesa ce le marchează debutul se intitulează "I Miss You" și poate fi ușor confundată cu povestea oricărui adolescent îndrăgostit.

Mondo pop

Anton MIHAI

Au trecut 22 de ani de la debutul solistei **Enya**. În tot acest timp, cu peste 70 de milioane de albume vândute, 4 premii Grammy câștigate și trei World Music Awards, Enya a devenit unul dintre cei mai apreciați artiști din lume. „The Very Best Of Enya” adună pentru prima dată laolaltă muzica creată de artistă împreună cu partenerii săi, Nicky și Roma Ryan pe parcursul acestei perioade. Părțile de inspirație din muzica clasică, atmosfera celtică și părțile de o sensibilitate extraordinară sunt împletite pe acest Best of, validând momentele deosebite ale unei cariere extraordinare.

Robin, Barry și Maurice sunt cei trei frați care au făcut istorie sub numele de **Bee Gees**. Ei sunt

membri atât ai prestigioaselor galerii The Rock and Holl of Fame și Songwriters Hall of Fame, câștigători ai premiului Lifetime Achievement (2000) și Legend Awards (2003) din partea Recording Academy, cât și câștigători a șapte premii Grammy, a premiul BMI Icon și a premiului Lifetime Achievement în 1997 în cadrul Brit Award. Pentru a-și celebra aniversarea de aur, trupa va lansa un Best Of numit „The Ultimate Bee Gees”, un dublu CD retrospectiv care conține o selecție a unor hituri ce au rămas în topuri săptămâni de-a rândul.

Bine-cunoscuta formație

Bee Gees

canadiană rock **Rush** a lansat primul său best of- Working Men, o compilație de 12 piese. Rush - adică Geddy Lee, Alex Lifeson și Neil Peart - a rămas fără îndoială cea mai inventivă trupă rock din istorie, fiind cunoscută atât pentru virtuozitatea sa muzicală, cât și pentru versurile sale ieșite din tipar. Rush deține 24 de discuri de aur și peste 14 discuri de platină având vânzări de peste 25 de milioane de unități doar în Statele Unite. Cei de la revista Rolling Stones au declarat că: „Rush nu mai are aceeași însemnătate ca în perioada anilor '76 sau chiar '96, ci dimpotrivă are o semnificație mult mai importantă în prezent.”

Binecunoscuta trupă finlandeză **HIM** lucrează la producerea unui nou album, „Screamworks: Love in Theory and Practice”. Lansarea oficială este programată pentru luna februarie.

American VI: Ain't No Grave, cel de-al șaselea și ultimul album produs de Rick Rubin și semnat **Johnny Cash** din seria American Recordings a fost lansat oficial pe 26 februarie 2010, ziua în care Omul În Negru ar fi împlinit 78 de ani..

Tiesto lansează noul său single „Who Wants To Be Alone” alături de superstarul Nelly Furtado pe data de 8 martie. Acesta este cel de-al treilea extras pe single al celui de-al patrulea album de studio semnat Tiesto, „Kaleidoskope”. „Șarmul și geniul lui Tiesto trec dincolo de muzica dance. Show-urile sale live sunt ceva sublim”. Atunci când doi dintre cei mai talentați și căutați artiști din lume veniți din genuri diferite de muzică colaborează, evenimentul este în

aceeași măsură unul riscant dar și interesant, .

„Valleys of Neptune”, un nou album **Jimi Hendrix** care conține 12 piese inedite, va fi lansat pe 8 martie. Discul anunță lansarea proiectului Jimi Hendrix 2010, prin care Sony Music și familia muzicianului vor relansa cele mai cunoscute materiale discografice semnate Hendrix. Cele 12 piese care fac parte de pe „Valleys of Neptune” însumează mai mult de 60 de minute de muzică aparținând artistului pe care Rolling Stone l-a numit cel mai bun chitarist din toate timpurile. Piesele au fost înregistrate pe parcursul a patru luni din 1969.

Materialul **Metallica**, „Live in Nîmes”, reprezintă peste două ore de hit-uri interpretate live într-un amfiteatru roman de senzație. După succesul de proporții al turneului Death Magnetic, în iulie 2009, cei patru membri ai trupei au ajuns la amfiteatrul roman din Nîmes, în Franța și au pornit seria de superhit-uri, printre care Enter Sandman, Master of Puppets, Nothing Else Matters și multe altele. Rezultatul se numește Français Pour Une Nuit, iar DVD-ul conține întreg concertul, interviuri, dar și cinci clipuri filmate de prietenii din public.

Albumul lui **Andrea Bocelli**, *Incanto*, a fost un succes de proporții. Lansat în ziua în care artistul împlinea 50 de ani printr-un concert de excepție susținut la Napoli, Incanto a devenit foarte repede un hit în întreaga Europă.

Splendor in the Grass este cel de-al patrulea album de studio al grupului **Pink Martini** și vine să continue succesul albumului precedent, Hey Eugene! lansat în 2007. Albumul celebrei formații a fost înregistrat în Portland, Oregon la Kung Fu Bakery și produs de fondatorul și pianistul formației Pink Martini, Thomas Lauderdale, de solista trupei și de fidelul colaborator și muza Pink Martini, Alex Marashian.

Lucky, mereu cu zâmbetul pe buze...

Octavian URSULESCU

Cum pot uita că unul dintre primele interviuri publicate de mine, ca tânăr jurnalist, în prestigioasa revistă „Contemporanul”, în urmă cu vreo 35 de ani, a fost Lucky Marinescu? Aveam o rubrică de muzică ușoară în acest săptămânal emblematic prin prestața dată de semnăturile ilustre – cei mai importanți intelectuali ai epocii. De pildă, coloana mea, decupată, avea pe pagina cealaltă rubrica de televiziune a Ecaterieni Oproiu, iar revista era deschisă de „Paznicul de far” Geo Bogza... Într-o zi, secretarul general de redacție, Roger Câmpeanu, îmi dă pe o hârtiuță un număr de telefon și-mi spune să fac un interviu cu

Lucky Marinescu. Se înțelege că îi cunoșteam cântecele, era deja o tânără vedetă, dar niciodată nu stătusem de vorbă personal cu ea. Cânta pe atunci la teatrul „Ion Vasilescu”, situat vizavi de stadionul Dinamo și demolat între timp (înainte, în sediul teatrului fusese un cinematograful al copilăriei mele, „1 Mai”). A fost și pentru artistă o bucurie apariția articolului, pentru că nu foarte multă lume era lăudată în „Contemporanul”, mai ales sub semnătura mea, căci eram pe atunci un june

agresiv, inflexibil. Am reîntâlnit-o apoi, peste ani, pe aeroport, zburând împreună către New York, acolo unde cântăreața s-a stabilit pentru o vreme, gândindu-se probabil că diminutivul „lucky” (norocos) se potrivește perfect vieții de acolo! Cert este că s-a întors în țară cu ani în urmă, dându-ne un exemplu de generozitate și altruism, prin Clubul pensionarilor înființat de ea sau prin emisiunea pe care a moderat-o ani de zile la DDTV. Regret însă că nu știm să ne prețuim și să ne punem în evidență valorile, pentru că după 1990 speram s-o revăd invitată măcar onorific pe scena de la Mamaia sau de la „Cerbul de

aur”, pentru că Lucky și colegii ei de generație au scris istoria genului...

GIULIA NAHMANY în top

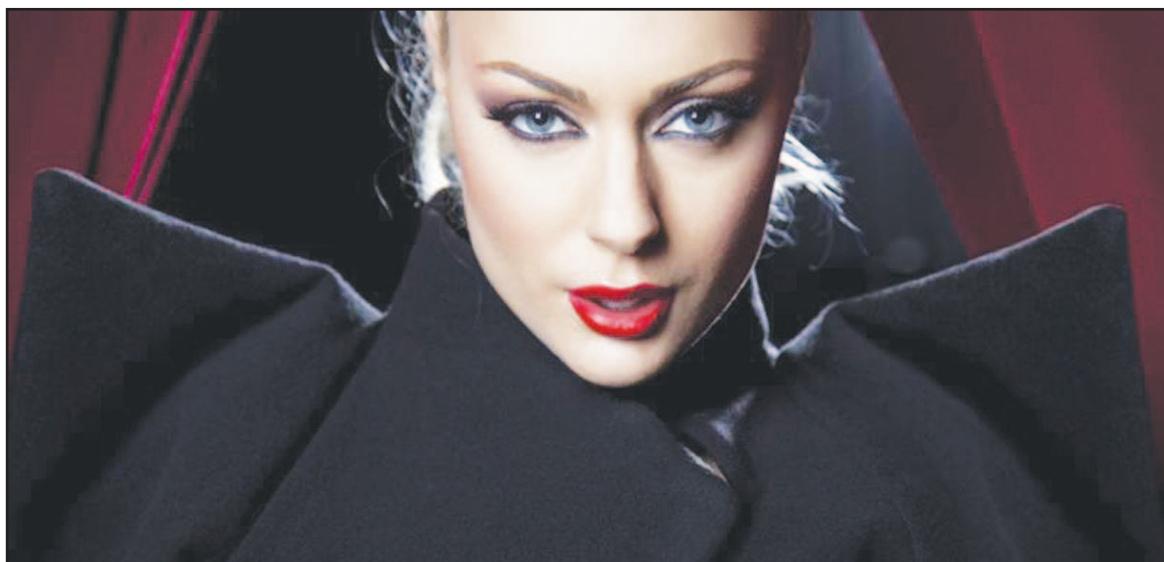
Dan CHIRIAC

În cel mai nou videoclip al său, Giulia Nahmany te provoacă... să răspunzi sincer în fața dragostei. Piesa se intitulează „Do You” și este un cover autorizat după celebrul cântec „Tamally Maak”, interpretat de Amr Diab, popularul artist de origine egipteană. Încă din primele zile de la difuzare, piesa Giuliei

s-a aflat pe prima poziție în topul celor mai vizionate videoclipuri. Premiera a avut-o chiar de Crăciun; între timp, „Do you” a fost vizualizat de peste 13.000 de ori pe internet. Piesa reprezintă o abordare modernă a unei melodii tradiționale, iar această versiune interpretată de artistă este singura existentă în limba engleză și acceptată, Giulia

scriind și textul. Videoclipul, filmat în foaierul Casei de Cultură Otopeni, în regia lui Ciprian Florea, este unul de imagine cu accent pus pe dicția clară și vocea solistei. În plus, Giulia apare cu un look impresionant, dovedind că este un artist mereu în schimbare.

Foto: Edward Aninaru

55 de ani de activitate

Stefan CĂRĂPĂNCEANU

Municipiul Suceava a fost, pentru două zile, gazda unor manifestări prilejuite de împlinirea a 55 de ani de la primul gong al Ansamblului Artistic „Ciprian Porumbescu”. La sediul ansamblului s-a desfășurat un simpozion sub semnificativul titlu „Tradițional și autentic în spectacolul ansamblurilor folclorice profesionale”, cu participarea unor specialiști de pe plan central și local.

Cel mai important moment al acestei ample manifestări l-a reprezentat spectacolul susținut de Ansamblul „Ciprian Porumbescu”. O orchestră complexă din care nu lipseau instrumentele tradiționale, condusă cu competență și profesionalism de Viorel Leancă și Costinel Leonte, maestrul coregraf al ansamblului. La reușita spectacolului, o contribuție specială și-a adus și folcloristul și dirijorul George Sârbu, etalându-și deopotrivă calități de compozitor, dar și de fin mânuitor al baghetei.

Holograf: concerte și single

Gabi MATEI

După multe luni de pregătiri și multe emoții acumulate, mult așteptatele concerte Holograf intitulate Drag O'Bete au făcut săli pline: peste 8000 de spectatori au fost prezenți în cele două zile de spectacol.

Cunoscuta noastră formație a umplut din nou Sala Palatului și a fermecat audiența cu cântece „tematice” precum „Să nu-mi iei niciodată dragostea”, „Romeo și Julieta”, „Ți-am dat un inel”, „Și băieții plâng”, dar și cu melodii care au făcut istorie „Dimineața în altă viață”, „Taina”, „Dincolo de nori” sau „Banii vorbesc”. În plus, pe lângă cele două ore de muzică 100% live, 4 cupluri

foarte curajoase au urcat pe scenă pentru a vorbi despre iubirea lor.

Iar apoi, de 1 martie, Holograf! ne-a oferit o plăcută surpriză: cei cinci membri ai trupei a lansat drept cadou de mărțișor un nou single intitulat „Fericire în dar”. „O considerăm din toată inima un mărțișor pentru fetele și femeile care ne ascultă muzica. Am vrut să fie o piesă vie, tonică, și credem că am reușit să readucem ceva dintr-un anume optimism care a caracterizat muzica Holograf, indiferent de perioadă”. Evident, formația lucrează la un nou album pe care va fi inclus și nou single, „Fericire în dar”.

Dragobertzi

Din seria de concerte folk desfășurate în inedita locație a cinematografului Patria din București, serie plănuită cu obișnuitul fler artistic și organizatoric de Aurel Mitran, a făcut parte și cel intitulat DragoBertzi (numit așa din pricina apropierea de sărbătoarea Dragobete), evident un spectacol despre iubire făcut cu drag și din dragoste, o întâlnire inedită între

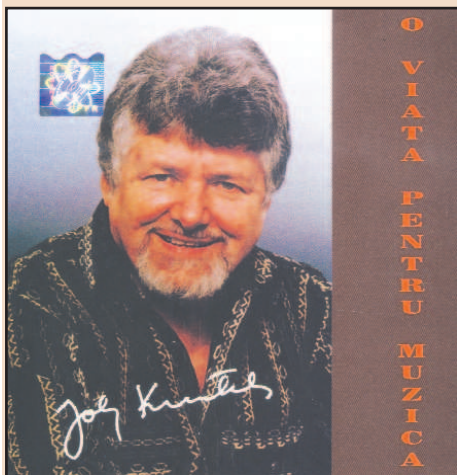
muzica lui Ducu Bertzi și tradiția Maramureșului. Invitați - sigheteni de viță nobilă, ceterași și dănțăuși.

Ce ne spune Ducu: „Ce-am făcut în ultimii 30 de ani? Am cântat despre dragoste. Fiecare vers are taina sa, fiecare melodie are povestea ei. E povestea mea și a ta, a fiecăruia dintre noi. Cum arată dragostea? Ca o primăvară, mereu plină de speranță. E precum vara, deplină, dar presărată cu mici furtuni, Dragostea e melancolică și meditativă, ca toamna, Dragostea e înfrigurată și tristă, ca iarna. Precum anotimpurile suntem și noi. Visez o iubire cum n-a fost și nu e. Asta am făcut cu siguranță în ultimii 30 de ani. Am sperat, am visat, am iubit, am cântat”.

Sorin BANU

Jolt Kerestely: „O viață pentru muzică” (2)

Editat tot de Son Art, se înțelege, al doilea CD retrospectiv

al carierei de 50 de ani a compozitorului include alte 21 de șlagăre, filigranate cu scriitura inconfundabilă caracteristică lui Kerestely. Nu lipsesc titluri cum ar fi: „Lumea de dragoste”, „Te rog zâmbește, fată frumoasă”, „Cine iubește”, „Într-un oraș, într-un tramvai”, „Coca”, „Dragoste de corturar”, „Unde ai fost?”, „Însingurarea” și multe altele, pentru că ar trebui să le amintim pe toate! Le dau viață interpreți de frunte ai genului, așa că nu trebuie să ratați acest CD: Margareta Pâslaru, Mirabela Dauer, Angela Similea, Corina Chiriac, Gabriel Dorobanțu, Loredana Groza, Stela Enache, Cătălin Crișan, Eva Kiss, Adrian Enache, Marcel Pavel, Sanda Ladoși, Monica Anghel, Aurelian Temișan, Daniela Vlădescu, Viorela Filip, Dorin Anastasiu – ce mai, un adevărat regal! Umbrit, din păcate, de booklet-ul plin de greșeli, inclusiv la titluri!

Dan Spătaru: „Raza mea de soare”

Casa Electrecord ne propune acest album excepțional – aproape un „Best of” al regretatului mare cântăreț. Selecția este inspirată, oferindu-ne șansa de a avea laolaltă șlagăre de neuitat, cum ar fi „Tu, eu și-o umbrelă”, „Cu cine semeni dumneata”, „Olimpiada tinereții”, „Nu știam că mă iubești și tu”, „Ale tale”, „Să întreb răsăritul de lună”, plus inevitabilul „Drumurile noastre”. Pe cele 24 de

hit-uri își pun semnătura compozitori cu care Dan Spătaru a colaborat fructuos, cum ar fi Temistocle Popa (nu mai puțin de 9 titluri), Camelia Dăscălescu (4) – cea care l-a lansat la Casa studenților din București, V.V. Vasilache, Jolt Kerestely, Vasile Veselovski, Aurel Manolache, Marius Țeicu („Un cuvânt”, pe un text de Ion Mustață, tatăl lui Keo!), Horia Moculescu, Radu Șerban. Trei duete sporesc atractivitatea albumului – cu Margareta Pâslaru, Mirabela Dauer și fiica interpretului, Dana. În booklet, citim cu emoție amintirile tulburătoare ale maestrului Temistocle Popa.

Florin Piersic: „Hoinărind printre amintiri”

Subintitulat „În lumea muzicii lui Dan Iagnov” (compozitor misterios, enigmatic, care se ține departe de luminile reflectoarelor), albumul include 10 melodii ale acestuia, pe versuri de Andreea Andrei (8) și D. Iagnov. Este un CD cu totul special, cu un mare actor și talmăcitor de poezie, editat de casa Ovo Music, unde s-au făcut imprimările și masterizarea. Inginer de sunet: Vladimir „Vova” Sergheev, orchestrații – George Natsis. Un booklet elegant ne oferă toate textele cântecelor, dintre care remarcăm: „O poveste de o zi”, „Pe cărările vieții”, „Viața este o poveste”, „Și plouă...”, „Femeia e

secretul”. Pe 23 martie, 5000 de oameni îl vor sărbători pe Florin Piersic la Sala Palatului, iar pe scenă va fi și Ovidiu Komorniyk, datorită căruia apare acest CD.

Angela Rusu: „Trec anii mei...”

Cu certitudine casa Big Man este una dintre cele mai prolifiche și mai de succes de la noi, posedând în plus și o distribuție cu care

domină concurența. Flerul managerial se vedește în alegerea interpreților și a materialului muzical. Iată albumul de față, al frumoasei interprete Angela Rusu, pe care l-am văzut promovat intens pe micul ecran (OTV, B1), este o realizare cuceritoare, care „te ridică de pe scaun”, cum se spune, prin melodii cum ar fi *O putere de-aș avea*, *Dulce-i viața*, *Unii au crucea la poartă...*, *Un român și un țigan*, *Jură dacă poți jura*, *Fără tine*, *Prieten bun*. Muzica și aranjamente orchestrale – Alexandru Malschi,

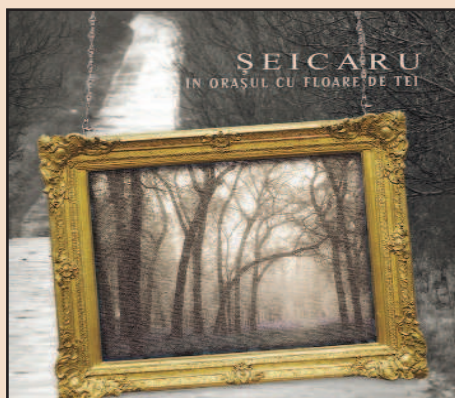
Nek; versuri – Vali Doagă, Angela Rusu. Hotărât lucru, Angela Rusu se află la un nivel convingător al maturității sale artistice, interpretarea sa vocală fiind fără cusur.

Vasile Șeicaru: „În orașul cu floare de tei”

Fostul solist vocal al formației Cristal (condusă de regretatul Puiu Crețu) a devenit treptat unul dintre cei mai compleți cantautori ai noștri, scriind nu numai muzica cântecelor sale, ci și versuri cu puternică încărcătură lirică sau socială.

El lansează împreună cu MediaPro Music un nou CD, „un album scris cu lumina sufletului meu pentru Gabi”, după cum a declarat artistul, referindu-se la regretata sa soție. De ce „În orașul

cu floare de tei”? „Pentru că e vorba aici de orașul în care am trăit în primii ani de viață, de locurile unde

am copilărit, unde am învățat, unde am început să cânt, unde s-a născut Mihnea, băiatul nostru și unde am iubit: Galați. Poate unii vor spune că e cam prea romantic, prea sentimental, prea personal! E doar un semn către voi să știți că exist și să aflați de la mine că am mai multe să vă spun!”.

Direcția 5: „Declarație de dragoste”

Cu ocazia spectacolului de Valentine's Day, de la Sala Palatului (desfășurat cu sala plină), îndrăgita formație Direcția 5 a lansat o colecție de minunate cântece de dragoste, reunite pe acest CD. Toate cele 14 piese sunt compuse de liderul Marian Ionescu, majoritatea cu versuri semnate de

solistul vocal Cristi Enache. Cum să nu-ți meargă la inimă titluri cum ar fi „E inima mea... topită de-a ta”, „Am

nevoie de tine”, „Dacă ai știi”, „Poate tu”, „Dacă m-ai chema”, „Cu nimeni nu te-aș înlocui”, „Ești îngerul meu” – piese pe care le-ai fredonat nu o dată. Și cum nu poate exista dragoste fără muze feminine, la câteva melodii apar ca invitate Paula Seling, Andreea Bănică, Delia, Raluca, Ana Maria, Giulia. Un album elegant, pe măsura protagoniștilor, editat de Cat Music.

Rafael Bobeică: „În lumea mea”

Un copilaș frumos și talentat din Republica Moldova ne propune acest album incluzând 12 melodii încântătoare, dintre care una („Moldovioara mea”) are aici și un reușit video-clip. Piese sunt compuse de L. Bubuioc, E. Carabut, A. Cucu, M. Stoianov, L. Vlas, B. Polin și, așa cum ne-au obișnuit și artiștii maturi de la Chișinău, unele din ele sunt pătrunse de fior patriotic („Sunt fecior de moldovean”). Dar cele mai multe sunt inspirate de universul

familiei, micuțul artist având părinți tineri și frumoși care-i cultivă harul artistic: „Mama e o floare”, „În lumea mea”, „Frățiorul meu”, „Alinămă măicuță”. Rețin atenția și simpaticele melodii „Vara”, „Clasa întâi”, „Fata cu rochiță albă”, „Buburuza”. Rafael Bobeică, dacă nu se va face... pictor, sigur va fi un cântăreț de succes!

Sus, pe vale...

Octavian URSULESCU

Muzică ușoară, rock, folclor autentic, sumedenie de concursuri (pescuit, fotbal, tăiat și fasonat lemne, gătit, tors, frumusețe), zeci de mii de spectatori – iată ce a însemnat ultima ediție a unui festival extrem de special, desfășurat într-un cadru natural magnific, undeva între Ibănești și Lăpușna. Organizatorii ai acestui original „Festival al Văii Gurghiului” au fost Asociația comunităților Văii Gurghiului (Gurghiu, Ibănești, Hodac, Solovăstru, Beica de jos, Reghin), instituția Prefectului și Consiliul județean Mureș, co-organizatori fiind AVUP-

Agora tinerilor și Fundația „Miorița” (Mircea Moldovan), un adevărat suflet al manifestării fiind deputatul Vasile Gliga, originar de pe aceste meleaguri. Am mai spus-o, am copilărit aici, am mulți prieteni și mi-a crescut inima să constat ce festival excepțional au gândit mureșenii mei, chiar dacă a lipsit Chiherul atât de drag mie. Din acest an și primăria Tg. Mureș a fost partener în proiect și cu siguranță în viitor vor veni mulți artiști din Capitala județului. După ce au fost premiate delegațiile care s-au distins la concursul „Portul tradițional în festival”, pe scenă s-au perindat ansamblurile din cele 6 localități organizatoare, plus cel din Ideciu de jos și „Junii Călimanilor”, precum și un ansamblu maghiar din Glăjărie. Invitații consacrați au fost extrem de numeroși și valoroși, cei mai

Dumitru Fărcaș

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU
SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL
ȘI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URSULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:

Oana ANDREICA, George BALINȚ, Corina BURA,
Rafaela CARABENCIOV, Carmen CĂRNECI-CAVASSI,
Luminița CIOBANU, Viorel COSMA,
Norela Liviana COSTEA, Vasile DONOSE,
Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU,
Anca Daniela MIHUȚ, Doina MOGA, Liana TUGEARU,
Irina ODĂGESCU-ȚUȚUIANU, Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1,
010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro
TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x

mulți reprezentând zona Ardealului și îndeosebi a Mureșului: Silvia Oltean, Nelu Pop, ansamblul „Șireagul”, Laura Oltean, Leontina Pop, Vasile Crișan, Doru Pop, Mugurel Gabor, Mihaela Pop. Firește n-au lipsit marile vedete, care dau culoare oricărei manifestări artistice de anvergură: Dumitru Fărcaș și taragotul său fermecat, Ionuț Fulea, ansamblul „Amka” din Israel, dar și Adrian Petrescu – prim-solist al Filarmonicii „G. Enescu” din București (Ravel, aici – ce curaj!). Neîncetat miile de spectatori vizitau căsuțele fiecărei localități participante – adevărate muzee etno-folclorice, unde se puteau gusta și preparate culinare specifice zonei. Când se lăsa seara – atât de minunată între dealurile Mureșului, spațiul din fața scenei era ocupat treptat de cei tineri, cărora organizatorii le pregătiseră întâlniri pe măsură: trupele Ultimul rând, Șoc, Spin și Compact – aceștia din urmă cu o impresionantă și nostalgică paradă a tuturor hit-urilor din atâtea decenii de succese.

Festivalul Văii Gurghiului, în care practic a fost implicată toată suflarea zonei, s-a construit într-o vibrantă pledoarie pentru păstrarea tradițiilor strămoșești. Cu asemenea organizatori, cu asemenea oameni, cu asemenea artiști parcă viitorul nu ne mai pare atât de sumbru...